

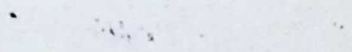

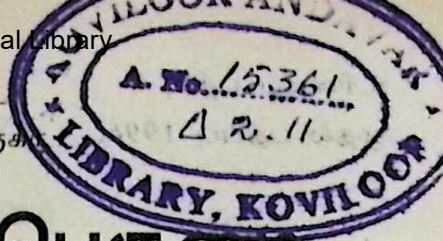
முருகன் பெருமை

ஆசிரியர் : தெய்வத்திரு

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

முருகன்

முருகன் பெருமை

3-6

அன்பளிப்பு
முனைவர் ஆறு. அழகப்பன்
தமிழ்ச் சுரங்கம்

ஆசிரியர் :

தெய்வத்திரு

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

வெளியீடு :

குகழி வாரியார் பதிப்பகம்

107, சிங்கண்ண செட்டித் தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை - 600 002.

தொலைபேசி : 835 666. (P.P.)

உரிமைப் பதிவு
முதல் பதிப்பு 1996.

தியாகசீலன் தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 14.00

கணிப்பொறி அச்சுக்கோப்பு : அரபிந்தோ கிராபிக்ஸ், சென்னை-24.

அச்சிட்டோர் : தி சௌந்தரம் பிரிண்டர்ஸ் சென்னை-600 021.

பதிப்புரை

நேற்று நடந்ததுபோல் இருக்கிறது. பேச்சும் முச்சும் பெரும் பெயர் முருகனே என வாழ்ந்து, வையமக்கட்கு ஞானபோனகம் நல்கிய வாரியார் சுவாமிகள் ஊனகம் உதிர்த்து, வானகம் புகுந்து மூன்றாண்டுகள் முடிந்து விட்டன.

பன்னிருகைப் பரமனைத் தன்னிரு கண்மலரில் தங்க வைத்துப் புன்னகைப் பூச்சொரிந்து, தன்னடைந்தாரைத் தாங்குதல் தலையாய கடனென்று வாழ்ந்த தயாநிதி நம் சுவாமிகள்.

அவர்தம் உபாசனா மூர்த்தியாம் முருகப் பெருமானின் முழுமுதற் தன்மையைப் பட்டியலிட்டுப் படைக்கிறது இந்த நூல். இதிலுள்ள ஒவ்வோரெழுத்தும் சுவாமிகளின் உள்ளத்தில் ஊறி, ஊனிற் கலந்து, உணர்விற கலந்து உற்பவிக்கிறது என்றால் அது மிகையன்று.

வாரியார் சுவாமிகளால் வாழ்வு பெற்றவர்கள், நீர்ப் பறவைகளாய் நீங்கிவிட்டாலும், சுவாமிக்காகச் சர்வபரித்தியாகம் செய்பவர்கள், அடுத்தார் பசிதீர்க்கும் 'ஆபுத்திரனா'கிய ஓட்டல் சரவணபவன் திரு. இராஜகோபால் அவர்களும், சாத்தூர் ஆ. இராசேந்திரன் அவர்களுமாவர்.

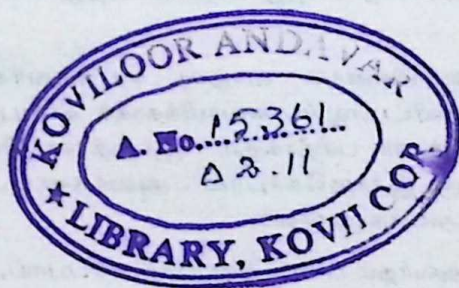
அண்ணாச்சி அவர்தம் பிரியத்தின் பிரதிபலிப்பாய், விசுவாசத் தின் வெளிப்பாடாய், நேயத்தின் நிலைக்களனாய் நிர்மாணித்துள்ள சமாதித் திருக்கோயில் குடமுழுக்கு விழா நிகழும் இவ்வேளையில் நெகிழும் நெஞ்சோடு இந்நூலை அண்ணாச்சி திரு. P.இராஜகோபால் அவர்களுக்கு காணிக்கையாக்குவதில் கரையற்ற மகிழ்ச்சி எனக்கு.

சுவாமிகளின் விரலாக விளங்கி இந்நூலை உருவாக்கிய தருமபுரி குமாரசாமிப்பேட்டை புலவர் க.தியாகசீலனுக்குச் சுவாமிகளின் ஆசி என்றும் உண்டு.

அன்பறா நெஞ்சுடைய தன்பெறா மகன் இராசகோபால் அமைத்தளிக்கும் ஆலயத்தில் அருவமாகப் பிரவேசிக்கும் வாரியார் சுவாமிகள், பன்னலந்தந்து என்றும் அவரைப் பராமரித்து வருவாராக.

நன்றிப் பெருக்கால்
நனையும் நயனங்களுடன்

கோ.தீபா
குகனூ வாரியார் பதிப்பகம்

முருகன் பெருமை

வேதக்காட்சிக்கும் உபநிடத போதக் காட்சிக்குங் காணொணாத வெற்றிவேற்பெருமான் ஒருவனே உலகங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பெருந்தலைவன் என்பது ஒருதலை. சமுத்திரத்திலே அலைகளும் நுரைகளுந் தோன்றி அதனிடத்திலேயே மீண்டும் ஒடுங்குவதுபோல், சகல லோகங்களும் அப்பெருமானது திருமேனியினின்றுந் தோன்றி, அப்பரமேஸ்வரனது கருணையால் காக்கப்பெற்று, அவனது திருமேனியிலேயே மீண்டும் அடங்குகின்றன.

தஸ்ய தேஹேஸ முத்பத்திம்
யாம் த்யண்டாநி புநர்லயம்

- வடமொழி மஹாஸ்கந்தம்

தொலைவி லாவுயிர்த் தொகுதியுந் தொல்லையம் பூதத்
தலகி லண்டமு மேனவு மாதியங் குமர
னிலைகொண் மேனியி னிவர்தரு முரோமத்தி னின்றே
யுலவை யின்றிமுன் னுதித்திடு மிறுதிநா ளொடுங்கும்

- தென்மொழி கந்தபுராணம்

எல்லா வுயிர்களும் விரும்புவது ஆனந்தம் ஒன்றையே யல்லவா? ஆனந்த வடிவாக இருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகம் புரியும் ஆண்டவனும் அவனே.

ஸத்யம் ஜ்ஞான மநந்தம் ப்ரஹ்ம
யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம்
பரமேவ்யோமந்..... ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம

என்னும் யஜுர் வேத தைத்திரீயோபநிஷத ஆனந்தவல்லி வசனத்தாலும், "ஆநந்த வத்துவிந் கழல் வாழ்த்தி வணங்குவாம்"

என்ற பாம்பன் மீமத் குமரகுருநாத சுவாமிகள் திருவாக்காலும் இவ்வண்மை நன்கு விளங்கும். அப்பெருமானது திருவடித் தாமரைகளை நினைவார்க்கே ஆனந்தம் விளையும்.

ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் முக்குணங்களைக்கொண்டு புரியும் மூவர்க்குந் தலைவன் முருகப் பெருமான் ஒருவனே. “பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதிதம்” என்ற வேதவாக்கும், “மூவர்க்கொரு தம்பிரானே” “அரியர பிரம புர்ந்த ராதியர் தம்பிரானே” என்ற தமிழ்வேத வாக்குகளும், இதனை வலியுறுத்துமாறு காண்க. முருகப் பெருமானது ஆணையாலேயே காலசக்கரம் நடக்கிறது. அக்குகக் கடவுளின் ஆணையை மேற்கொண்டு நான்முகன் சிருஷ்டித் தொழிலையும் நாராயணர் திதித் தொழிலையும், உருத்திரர் சங்காரத் தொழிலையும் நடத்துகிறார்கள். அவர்களுக்கு அத்தொழில்களை யளித்தவரும் அக்குமரநாயகனே. அம்மூவர்களும் தொழில் புரியுங்கால் இடையூறு நேர்ந்தால் அதனை யகற்றி “அஞ்சா நெஞ்சாக்கந் தரவல பெருமானும்” அவனே.

“படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்

புரக்கக் கஞ்சைமன்

பணியாகப்

பணித்துத் தம்பயந் தணித்துச் சந்ததம்

பரத்தைக் கொண்டிடுந்

தனிவேலா”

(குடக்கை) - திருப்புகழ்

கலியுக வரதனாங் கந்தப் பெருமான் ஒருவனுக்கே, உயிர்களையும் உலகங்களையும் சொத்தாக “உடையவன்” என்னும் பொருள்தரும் “சாமி” என்கிற திருநாமம் வடமொழியிலும், “தெய்வத்தன்மை” என்னும் பொருள்தரும் “முருகன்” என்கிற திருநாமந் தென்மொழியிலும் சிந்திப்பார் சித்தங்களிக்க விளங்குகின்றன. அம்முருக நாமத்தை மறவாதாரே பிறவா நெறி சார்ந்தவராவர்.

“ஆதிமுரு காதிமுரு காதிமுரு காளனவு

மாதி முருகா நினைவு

தருவாயே”

(சூதினுண) - திருப்புகழ்

முருகா என்னுந் திருநாமமே “மெய்ம்மைகுன்றா மொழிக்குத் துணை.” முருகா முருகா என்று உள்ளங் கசிந்து உருகுவார்கள், இவ்வுலகில் குறையாத செல்வத்தை அடைவார். நோய்களாலே இன்னலடையார். ஒருகாலத்தும் துன்பமெய்தார். இயமனுடைய தூதுவர்களால் துன்பமுற்றுப் பாவிகள் செல்லும் நரகலோகத் திற்குச் செல்லார். பரலோகம் புக்கு இன்பம் நுகர்வார். இதனை

முருகா வெனவுனை யோதுந் தவத்தினர் மூதுலகி
லருகாத செல்வ மடைவார் வியாதி யடைந்துநையார்
ஒருகால முந்துன்ப மெய்தார் பரகதி யுற்றிடுவார்
பொருகால னாடு புகார்சம ராபுரிப் புண்ணியனே

என்ற சிதம்பர சுவாமிகளது திருவாக்காற் றெளிக.

“முருகா வெனவோர் தரமோ தடியார்

முடிமே லிணைதா

ளருள்வோனே”

(எருவாய்) - திருப்புகழ்

அடியார்கள் தூய்மையான மனத்துடன் ஒருமுறை முருகா வென்று நினைக்கினும் அவ்வடியாரது துன்பமாகிய இருளை விரைவில் நீக்கும் விரிசுடர் ஞானபானுவாக் முருகப் பெருமான் விளங்குகின்றனன், முருக நாமத்தை அன்புடன் ஒதுகின்ற அடியார்களுக்கு அஞ்சுந்தன்மை உண்டான காலத்திலே அப் பெருமானுடைய ஆறுதலையளிக்கும் ஆறுமுகந் தோன்றும்; பகைவர்களாலே கடும்போர் தோன்றினால் உடனே அவனது பண்ணவர் பயங்கெடுத்த படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதந் தோன்றும்; அக்குமரநாயகனை மனத்தில் ஒருமுறை நினைத்த வுடனே அப்பரமபிதாவினது அரவிந்தத் தாள்களிரண்டுந் தோன்றும்.

அஞ்சு முகந்தோன்றில் ஆறு முகந்தோன்றும்
வெஞ்சு மரந்தோன்றில் வேல்தோன்றும்-நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலுந் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்.

- நக்கீரர்

இந்நிலவுலகத்திலே உடம்புடன் வாழ்கின்ற காலத்து
செல்வம் இருந்தாலன்றி, இனிது வாழமுடியாது; ஏழைகளுக்கு
உதவி செய்வதற்கும், அதிகிகளை அன்புடனுபசரிக்கவும்,
பிணியாளரைப் பெரிதும் ஓம்புவதற்கும் செல்வம் உறுதுணையா
யிருக்கிறதல்லவா? இதனாலேயே ஓளவைப் பிராட்டியாரும்
“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது” என்றனர். ஆதலால்,
இக்கொடிய வறுமையை அழித்து இம்மையில் அளக்கருஞ்
செல்வத்தை அருளவல்ல கருணாநிதியும் அக்குமரநாயகனே
யாகும். இதுவேயுமன்றிப் பன்னெடுங் காலமாக முடிவடையாது
உயிருடன் தொடர்ந்து வரும் பிறவிநோயை நீக்கி அத்துவிதப்
பேரானந்தப் பெருவாழ்வை நல்கும் பெருங்கருணைத் தடங்கடலும்
அக்குகக் கடவுளேயாகும். எனவே, பிறவிநோய் வறுமைநோய்
என்னும் இருவகையான இடர்களே ஆன்மாக்களைத் துன்புறுத்து
கின்றன; முருகவேளது திருநாமத்தை மறவாது ஓதுகின்ற அடியார்
களுக்கு மேற்சொன்ன பிறவி நோயும் வறுமை நோயும் எளிதில்
நீங்குமென்பது சரதம். வெற்றிவேலை யேந்தி அவுணரை அழித்து
அடியார்க்கு நல்ல பெருமானாக இருந்து அருள்புரியும்
ஆண்டவனுமவனே.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வெற்றி வேற்பெருமாள்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே.

- அலங்காரம்

முருகன் அடியார்க் கிரங்கி அருள்புரியும் அண்ணல் என்பதனை

இத்யுக்த்வா தே ப்ராண முஸ்தம்

பக்த வத்ஸல ம்வ்யயம்.

(பொருள்) இனையவாறாகப் (பூதங்கள்) புகன்று அழிவிலா னும், அடியார்க்கிரங்கி யருளவல்லானுமா யுளானை (குமரக் கடவுளை) வணங்கின எனவரும் வடமொழி கந்தபுராண உபதேச காண்டத் திருவாக்காலு மறிக.

அடியார்க்கெளிய பெருமானாகிய ஆறுமுகக் கடவுளுடைய அடிமலரிடத்து அன்பைச் செலுத்தாதவர், மலைக்குகையில் வசித்தாலும், அமிர்தம், காயகல்பம் முதலியவைகளையுண்டாலும், சாத்திரங்களனைத்தையும் கற்றாலும் பரகதியை ஒருபோதுங் காணமாட்டார். வேல்பிடித்த வித்தகனது கால் பிடித்தால் எளிதிற் காணலாம்.

மலைமுழையி லுற்றாலென் மாமருந்துண் டாலென்

கலைமுழுதுங் கற்றாலென் காணார் - இலைநிலவு

வேல்விடித்த கையான் வியன்போரு ரையனிரு

கால்பிடித்தாற் காண்பார் கதி.

- சிதம்பர சுவாமிகள்

முத்திநெறி புகவேண்டுமென்னும் விழைவுடையார்க்கு இறைவனது திருவடித் தாமரைகளிடத்து இடைவிடாது செலுத்தும் பக்தி நெறியே சாலச் சிறந்ததாகும். ஆதலால், தேவரும் நாகரும் யாவரும் மும்முறைத் தெண்டனிடுங்கால் அன்னாரது மணிமுடிகள் பலகாலும் படுவதாற் சிவந்த நிறத்தோடு விளங்குவதாகிய செவ்வேட் பரமனது அருண சரணாரவிந்தங்களே கதியென்று உறுதியான மனத்துடன் அப்பரமபதியினது திருநாமங்களை நாவாரக் கூறி ஒல்காவன்புடன் பலகாலும் பரவுதல் புரிந்து பிறவா நெறியைப் பெறுவோமாக.

ஒவ்வோர் உயிர்களிடத்தும் அந்தராத்மாவாக இருந்து அவ்வுயிர்களுக்கு உறுதுணையாகிக் குமாரக் கடவுள் இன்பத்தை உதவுகின்றான். உயிர்கள் பலவாயிற்றே எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அக்குமரமூர்த்தி ஒருவன் எவ்வாறு உறைகின்றான்? என்ற ஐயந்தோன்றலாம்; பல மணிகளிலும் ஒருநூல் இருந்து வரிசைப்படுத்துவதுபோல், அப்பரமன் ஒருவனே ஏனைய உயிர்களிலும் இன்னுயிர்க்குயிராயிருந்து பிரகாசிக்கின்றான்.

மணிகளே ஸுத்திரமிவ ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு யதாநுஸ்யு

அந் தர்யமயந் ப்ரகாச தேஹ்யாத்மா ஸோந்தர்யாம்!

- சர்வசாரோபநிடதம்

“ஆவிக்குள் நின்றுலவி வரு பெருமானே.”

- (இத்தாரணி) திருப்புகழ்

ஆன்மாக்களது இதய தாமரையாகிய தகராகாச புண்டரிக வீட்டில் இடையறாது இன்ப நடனம் புரியும் இறைவன் அவனே யாதலினன்றோ அப்பரமனுக்குக் குகன் என்ற அருமைத் திருநாமம் விளங்குகின்றது. முன்னவர்க்கு முன்னாகுவோர் தமக்கும் முற்பட்ட முதல்வனும், தனக்குச் சமானமில்லாதவனும், எப்பொருட்டும் இறைவனும், உயிருக்குயிராக நின்ற ஒருவனும், அருவாகவும் உருவாகவும் இருந்து ஆன்மாக்களுக்கு நல்லருள் புரியும் பரம கருணாமூர்த்தியும், உலகத்திற்கு அம்மையும் அப்பனுமாகி திருவருள் புரியும் ஆண்டவனும் அவனே.

முன்ன வர்க்குமுன் னாகுவோர் தமக்கு முற்பட்டுத்

தன்னை நேரிலா தீசனாந் தனிப்பெயர் தாங்கி

இன்னு யிர்க்குயி ராயரு வருவமா யெவர்க்கும்

அன்னை தாதையா யிருந்திடும் பரமனே யவன்காண்.

- கந்தபுராணம்

செங்கமலக் கண்ணனாகிய திருமால் முதலிய தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடமாகியும், மறைகளுக்கெல்லாம் ஆதியாக விளங்குவதும் ஆகிய ஓம் என்கிற குடிலை மந்திரமானது முருகவேளது

ஆறு திருமுகங்களில் ஒருமுகமாக விளங்குகிறதென்றால் அப் பெருமானுடைய பெருமையை அளக்கவல்லார் யாவர்?

தாம ரைக்கணான் முதலிய பண்ணவர் தமக்கும்
ஏழு றப்படு மறைக்கெலா மாதிபெற் றியலும்
ஓமெ னப்படுங் குடிஸையே ஒப்பிலா முருகன்
மாழு கத்துளொன் றாமவன் பெருமையார் வகுப்பார்.

- கந்தபுராணம்

அக்குமர நாயகனது திருவருளாலேயே ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் இனிது நடைபெறுகின்றது. அவனது ஆணையாலேயே கதிரும் மதியும் உடுக்களும் விண்ணிடையுலவுகின்றன. நல்வினை தீவினை புரிந்தார்கட்கு அவ்வினை வழியே சுக துக்கங்களை நல்கும் நவக்கிரகங்களும் முருகப் பெருமானது ஏவலாட்களாக இருக்கின்றன. குகப் பெருமானது ஆணை மேற்கொண்டே கூற்றுவன் தன்னுடைய தொழில் புரிகின்றான். பஞ்ச பூதங்களும் அவன் ஆணை வழியே நிற்கின்றன. ஒரு சக்கரவர்த்திக்கு மந்திரி சேனாதிபதி சேவகன் முதலியோர் இருந்து அரசனது ஆணை வழிநின்று தத்தம் தொழில்களைப் புரிவதுபோல் “தேவர் சொர்க்க சக்கரவர்த்திப் பெருமா” என்கிய முருகப்பெருமானுக்கு நாள் கோள் நடுவன் திசைப்பாலகர்கள் முதலியோர் பணியாளராக இருந்து ஆன்மாக்களுக்கு வினை வழியே இன்பதுன்பங்களை உதவுகின்றனர். சக்கரவர்த்தியினுடைய நேயத்தை ஒருவன் பெற்று அவனுடைய நெருங்கிய நண்பனாக இருப்பானேயானால், அவனுக்கு அச்சக்கரவர்த்தியினது பணியாளர்களாலே ஒரு தீங்கும் செய்ய முடியாதல்லவா; அதுபோல் “படைத்தளித்தழிக்குந் திருமூர்த்திகள் தம்பிரா” என்கிய குமாரபரமேஸ்வரனது திருவடிக்குத் தொண்டு பூண்டு இடையறாது பக்தி செய்து அப்பெருமானது திருவருளை நாம் பெறுவோமேயாகில் நான்களும் கோள்களும் கூற்றுவனும் பிறவும் நம்மை என் செய்யக்கூடும். இதுபற்றியேயன்றோ

“நாளென் செய்யுமினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.”

“பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாது விடேன்”

“காலன் வெம்பி

வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய்ய லாம்சத்தி வாளொன்றினாற்
சிந்தத் துணிப்பன் தணிப்பருங் கோபத்ரி குலத்தையே”

“வாரா தகலந்த காவந்த போதுயிர் வாங்குவனே”

:- கந்தரலங்காரம்

“தீட்டப் படாவினி யுன்னாலென் சென்னி” - கந்தரந்தாதி

என்ற வீரவாக்குகள் எழுந்தன. ஊழிகாலத்தெழுந்த கருங்
கொண்டலின் இடியேறுபோன்ற இத்துணை வீரவசனங்கள் வேற்
பெருமானது திருவருள் வலியாலன்றோ எழுந்து நம்மனோர்க்கு
அஞ்சா நெஞ்சையருள்கின்றன.

“மண்பா தலம்புக்கு மால்கடல் மூடிமற் றேழுலகும்
விண்பால் திசைக்கெட் டிருகடர் வீழினு மஞ்சல் நெஞ்சே”

“அஞ்சுவதி யாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவது மில்லை,”

- அப்பர் தேவாரம்

“வான மிடிந்து தலையில் விழும்படி

வம்பு வந்தாலு மென்னை-யந்தக்

கான மயின்முரு கையன் திருவருள்

கைவிட மாட்டாதே

பன்னிரு சூரிய ரொன்றா யெறிக்குங்கற்

பாந்தம் வந்தாலு மென்னை-யந்தப்

பன்னிரு கட்சிவன் றண்ணளி நம்மைப்

பராமரித் துக்கொள்ளுமே.”

- பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

என்னுந் தெய்வீக வாக்குகளையும் உற்று நோக்குக. காரியங்கள் புரியத் தொடங்கும்போதும், பிரயாண காலத்திலும், இடருற்று நெஞ்சந் தளர்கின்ற காலத்தும் அடியிற்கண்ட அருட்பாடலை அன்புடன் ஓதுவார்க்கு நவக்கிரக பீடையும், சகுனத்தா லுண்டாகும் தீமையும், பிறதுன்பமும் வரமாட்டாதென்பது சரதம்.

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதுடன் சேர்ந்தசெந்திற்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தவென்னிற்
சேயவன் பந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ் சேதமின்றே

- கந்தரந்தாத்ரி

(ப-ரை) சேய-அழகிணையுடைய, அன்பு - இச்சையோடு, உந்தி-கான்யாற்றின், வன-காட்டில், வாச-வாசஞ்செய்த, மாதுடன்-வள்ளிநாயகியுடன், சேர்ந்த-கூடியிருந்த, செந்தில்-திருச்செந்தூரில் வாழாநின்ற, சேய-குமார்க்கடவுளே! வன்பு-வலிமையில், உந்து-உயர்ந்த, இகல்-மாறுபாட்டையுடைய, நிசாசராந்தக-அசுரர்குலத்திற்கியமனே! சேந்த-கந்தனே! என்னில்-என்று துதிப்பீராகில், சேயவன்-செவ்வாய், புந்தி-புதன், பனிப்பானு-சந்திரன், வெள்ளி-சுக்கிரன், பொன் - வியாழம், செங்கதிரோன்-ஆதித்தன், சேயவன்-அவ்வாதித்தன் மைந்தன் சனியாகிய நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தால், புந்தி தடுமாறவே தரும் - புத்தியைச் சலனப்படுத்துகின்ற, சேதம் இன்று-கேடில்லை.

(க-து.) கான்யாறோடும் புனத்திலிருந்த வள்ளி நாயகி பேரில் அன்பு கூர்ந்த செந்தினாயகனே! அசுரர் குலாந்தகனே! சேந்தனே! என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத் தாலாகும் தீமையில்லை.

“அரிய சமயம் ஒருகோடி” என்ற நம் குருமூர்த்திகளின் திருவாக்கால் சமயங்கள் பல, அவற்றுள் எளிதில் இறைவனையடைதற்குரிய அகச் சமயங்கள் ஆறு ஆகும். அவைகள் சைவம்,

வைணவம், காணாபத்யம், கௌமாரம், சாத்தம், செளரம் என்பனவாம்.

“அறு சமய நீதியொன்றும் அறியாமல்”

- (கருவினுரு) திருப்புகழ்

இச்சமயங்கள் ஆறனுக்கும் தனிப்பெருந்தலைவன் நமது சண்முக நாதனேயாகும். அவ்வாறு சமயங்களுக்குரிய சாத்திரப் பொருளாக நின்ற புனிதமூர்த்தியுமவனே.

அறுசமய சாத்திரப்

பொருளோனே

- (பிறவியலை) திருப்புகழ்

ஒரு பெரிய நகரத்திற்கு ஆறு வழிகள். அவ்வாறு வழிகளும் ஆரம்பத்தில் பலவிடங்களினின்றும் புறப்படுகின்றன; பல வகையாக வளைந்து வருகின்றன; முடிவில் அவைகள் அந்நகரத்திலேயே வந்து முடிகின்றன. அதுபோல, ஆறு சமயங்களும் பல்வேறு வகையாகத் தொடங்கி, பல்வேறு விடயங்களைப் போதிக்கிலும் இறுதியில் அவைகளின் தத்துவமான முழுமுதற் கடவுளாம் முருகப் பெருமானிடத்தே முடிவடைகின்றன.

ஒன்றது பேரூர் வழியா நதற்குள்

என்றது போல இருமுச் சமயமும்

நன்றிது தீதிது என்றுரை யாளர்கள்

குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தார்களே

- திருமந்திரம்

ஆறு சமயங்களுக்குத் தலைவன் அவனே என்பதற்கு அறிகுறியாகவே அக்குமரநாயகனுக்கு ஆறு திருமுகங்கள் விளங்குகின்றன. அவ் ஆறு திருமுகங்களிலும் ஈசுவரனுடைய ஆறு குணங்களும் இலங்குகின்றன. அவ் ஆறுகுணங்களாவன: சர்வஞ்ஞத்வம், திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசக்தி, அநந்தசக்தி, சுவதந்திரத்வம் என்பனவாம். இவ்விசுரகுணங்கள் ஆறும் அப்பரமனுக்கு ஆறு முகங்களாய் வந்ததென முதல்வன் புராணம்

முரசறைகின்றது. அதனை உன்னுந்தோறும் உடல் புளகித முறுகிற தல்லவா?

ஏவர்தம் பாலு மின்றி யெல்லைத் ரமலர்க் குள்ள
மூவிரு குணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்ன
பூவியல் சரவ ணத்தன் பொய்கையில் வைகு மையன்
ஆவிகட் கருளு மாற்றா லறுமுகங் கொண்டா னன்றே.

- கந்தபுராணம்

இதுவேயுமன்றி, அரியயனாதி அமரர்குழாம் வேண்ட அன்னார்களது அலக்கணை அகற்றுவான் அரனாரது ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோசாதம் என்ற ஐந்து முகங்களோடு அம்பிகையினது ஒரு முகமுஞ் சேர்ந்து ஆவிகட்கு அனுக்கிரக மூர்த்தியாய் எம்பெருமான் ஆறு திருமுகங் கொண்டு எழுந்தருளினன். இவ்வுண்மையை ஆலமுண்ட அண்ணல் அகிலாண்ட நாயகியை நோக்கி விளக்கியுள்ளனர். அவை பின்வருமாறு காண்க.

பஞ்ச க்ருத்ய பரச்சாஹம் பஞ்ச வக்த்ரஸ் ஸதாசிவ:
ஏக வக்த்ராஸி பஹுதா பிந்நாபி பரமேஸ்வரீ |
த்வந்மயோ மந்மயோ யஸ்மாத் ஷட்வக்த்ர பரிகீர்த்தித:
பஞ்சக்ருத்ய பரோயஞ்ச ப்ரபஞ்சஸ்யா ஸ்யலீலாய ||

(பொருள்) “ஏ பரமேஸ்வரீ, யான் (ஆக்கல், அளித்தல், அழித் தல், மறைத்தல் அருளல் என்னும்) ஐந்தொழிற்கு அதிபனும், ஐம்முகமுடையவனுமாகிய சதாசிவன் : நீ பலவாறாக இருப்பினும் ஒருமுகமுடைய பரமேஸ்வரி : குமாரன், உனது சுவரூபத்தையும் எனது சுவரூபத்தையும் கொண்டுள்ளோனாதலின் அவன் ஆறுமுகன் எனப்படுகின்றனன். இவன் பிரபஞ்ச காரியார்த்தம் ஐந்தொழில் களையும் விளையாட்டாகவே புரியுந் தலைவனாயுள்ளன்.”

- வடமொழி ஸ்காந்தம்.

“கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின் நோக்கரிய நோக்காய் நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வாய் காண்பரிய

பேரொளியாய்" நின்ற முழுமுதற்கடவுள் அருளுருவந்தாங்கி ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு புயங்களும், பதினெட்டு திருக்கண்களும் கொண்டு உலகத்திற்கு அருள் புரியும் கருணைக் கடவுளாய் மங்கள வடிவத்தை யடைந்தனர்.

ஷட் வக்தரம் த்வாதஸ பஜம் அஷ்டாதஸ விலோசநம்

அணுகர்ஹாய லோகாநாம் ரூபாம் அங்கீக்ருதம் ஸுபம்!

- (வடமொழி ஸ்கந்தம்)

அச்சுப்ரமண்ய மூர்த்தியினது ஆறு திருமுகங்களுள் ஒருமுகம் ஒங்கார வடிவத்தையுடைய ஏறுமயிலின் மிசையூர்ந்து ஆடல் புரிந்து ஆவிகட்கு இன்பத்தை நல்கும், ஒருமுகம் "பொன்னங்கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப முன்னம் பிரம"மாம் ஞான மொழியை மொழியும், ஒருமுகம் "ஆறுதிருப்பதிகண்டு ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன் கூறும்" அடியார்களது வினைகளைத் தீர்க்கவல்லது, ஒருமுகம் இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களையும் மயக்கிய கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளக்குமாறு ஞானசக்தியை ஏவி இன்னருள் புரிந்தது, ஒருமுகம் அறமார்க்கத்தினின்றும் மாறுபட்ட சூராதிகளையழித்த மறக்கருணையுடையது, ஒருமுகம் மான் வயிற்றுதித்துக் கானக்குறவர் கனிகூர ஏனற்புனங்காத்திருந்த வள்ளி நாயகியை மணம் புணர்ந்தது, மூலாதாரம், சுவாதிஷ்ட டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசக்தி ஆக்ஷை என்ற ஆறாதாரங்களில் விளங்கும் ஆறுமுகப் பொருளாகிய அவனை வழிபடுவார்களுக்கு அல்லல் ஒருபோதும் அணுகாது.

ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுக மொன்றே

ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே

கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே

குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே

மாறுபடு சூரரைவ தைத்தமுக மொன்றே

வள்ளியைம ணம்புணர வந்தமுக மொன்றே

ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்

ஆதியரு ணாசலம மர்ந்தபெரு மாளே.

- திருப்புகழ்

நவரத்ன மாலைகளையுடைய மணிமகுடங்களையும் புனைந்து தேவாதி தேவர்கள் சேவை செய்யும் அவ்வாறு திருமுகங்களின் வனப்பை எடுத்துரைக்க வல்லார் யாவர், சிற்ப நூல் உணர்ந்தார் ஓவியத்தாலும் இலக்கண நூல் உணர்ந்தார் காவியத்தாலும் எழுத முடியாது. அருணகிரியாரும் "எழுதரிய அறுமுகமும்" என்றனர். செந்தமிழனைய ஞானவடிவமாகிய ஒரு திருமலையின்மேல் வசந்தகாலத்து ஆறு சந்திரன் தோன்றினால் அது எத்தகைய காட்சியை நல்குமோ அங்ஙனமிருக்கும் நமது ஆண்டவனுடைய ஆறுமுகக் காட்சி.

கடரணைய திருமேனி உடையழகு முதுஞான

சொருபுகிரி யிடமேவு

முகமாறும்"

- திருப்புகழ்

முழுமதியன்ன ஆறுமுகங்களும் -

சந்தபுரணம்.

இவ்வரிய காட்சியை ஞானவிழிகொண்டு நோக்கிய அனுபூதிச் செல்வராகிய நம்தாயுமானார்

அஞ்சுமுகங் காட்டாமல் ஆறுமுகங் காட்டவந்த

செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ?

என்று வியந்தனர்.

"கொந்துவார் சூர வடியினு மடியவர்

சிந்தை வாரிச நடுவினு நெற்பல

கொண்ட வேதநன் முடியினு மருவிய

குருநாதா"

அசைகின்ற பொருளாகிய சரங்களிடத்தும், அசையுந் தன்மையில்லாத அசரங்களிடத்தும், எனவே சராசரங்கள் முழுவதும் உள்ளும் புறம்பும் தோய்ந்து விளங்குபவன் முருகப் பெருமானே யாகும். அப்பெருமான் இவ்விடத்தில்தான் உறைகின்றான், இவ்விடத்தில் இல்லை என்று வரையறுக்க முடியாது. "பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்து" யாண்டும் பிரிவற உறைகின்றான். மலரில் இவ்விடத்தில்தான் வாசனையுளது இவ்விடம் இலது என்று

எங்ஙனம் பிரித்துக்கூற முடியும்? அங்ஙனமே பாலில் சுண்டு நெய்யுளது, சுண்டில்லை என்று பிரித்துரைக்க முடியுமா? முடியாதல்லவா. அதுபோல உலகமுழுதும் அப்பெருமானது திருவுருவம் அகண்டமாக விளங்குகின்றது.

“அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும்பீர காசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தி யாகி”

- தாயுமானார்.

எல்லா உயிர்களிலும் உயிர்க்குயிராய் அக்குகப் பெருமான் உறைந்து அருள் புரிகின்றான். ஆன்மாக்களுடைய தகராகாச புண்டரீக வீட்டில் இருந்து சதா அப்பெருமான் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிகின்றான். அதனாலன்றோ எத்தேவருக்கும் இல்லாத குக நாமம் அத்தேவதேவனுக்குத் திகழ்கிறது.

“வசையி லுயிருள் ளமுங்குகையும் வதியு மியல்பாற் குகனென்றும்”

- விநாயக புராணம்

எல்லா உடல்களும் அப்பெருமானது நடனசாலை. ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகம் புரிவதற்காக அத்தனிப் பெருந்தலைவன் குழுவியின் வடிவத்தைத் தாங்கியுள்ளான். என்றும் அகலாத இளமைக்காரனாக இலங்குகின்றான். அறிவினால் தனக்கிணை யொருவருமின்றி “அறிவு மறியாமையுங் கடந்த அறிவே” ஒரு திருமேனியாகக்கொண்டு அருள் புரிகிறான். வானவர் பொருட்டும் மகவானது பொருட்டும் திருவிளையாடல் காரணமாக இளங்குழுவியாக சரவண தடாகத்தில் தோன்றினான்.

“வானவர் பொருட்டுமக வானதுபொருட்டு மலர்

வாவியிலுதித்த முக மாயக்காரனும்”

- வகுப்பு

குழந்தையாக வடிவெடுத்தும் அறிவிற் பெரிய மேன்மையுடையவனாக இருந்து, “ஈசானாம் சர்வ வித்யானாம்” என்று வேதங்களால் துதிக்கப்படுகின்ற சிவபெருமானும் இறைஞ்சி நின்று செவி சாய்க்க குழந்தைக் குருநாதனென்று உலகம் போற்ற,

“அறிவையறிவது பொருளென” பிரணவ மந்த்ரோபதேசம் புரிந்தனன்.

ஏடவிழ் கடப்பமலர் கூவிள முடிக்கு மிளை

யோனு மறிவிற் பெரிய

மேன்மைக்காரனும்

- திருவகுப்பு

முற்றறிவுடைய முழுமுதற் கடவுளாகத் திகழ்ந்து, மூவருந் தேவரும் போற்ற முன்னியவை முன்னியவாறு முடிய முன்னின்று அருள்புரிகின்றான். தன்னை வழிபட்டோர்க்கு இகலோக செல்வமும், இணையற்ற ஞானமும், இறுதி இல்லாத இன்பத்தை நல்கும் வீடுபேற்றையும் எளிதிற் கொடுக்கும் கருணாமூர்த்தியும் அவனே.

ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும்

பேதக மன்றா னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றா

னேதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும்

போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்.

- கந்தபுராணம்

அக்குமார பரமேஸ்வரன் மறக்கருணை கொண்டு அசுரர் குலத்தை அழித்து ‘நிருதரார்க் கொருகால’னாகவும், யோக மூர்த்தியாகவும், யோகத்திற்குத் தலைவனாகவும், சாந்தமூர்த்தி யாகவும், சிவமூர்த்தியாகவும், சிவ குமாரனாகவும், சஷ்டியில் வழிபடுவார்க்கு இஷ்டபலன்களை நல்கும் இளம் பூரணனாகவும், ஞானபண்டிதனாகவும் பிறவுமாக நினைவார் நினைவின் வண்ண மிருந்து தண்ணருள் புரிகிறான். இதனை அடியிற்கண்ட பிரபல பிரமாணமும் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

அசுரகுல மர்தநாய யோகாய யோகாதி பதயே

ஸரந்தாய ஸாந்தரூபிணே ஸ்வாய ஸிவநந்தநாய

ஷஷ்டிப்ரியாய ஸர்வஜ்ஞான ஹ்ருதயாய ஷண்முகாய

ஸ்ரீம் ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் கூஷம் குஹ்ரீவி கங்காலாய காலரூபிணே

ஸுரராஜாய ஸுப்ரஹ்மண்யாய நம:

- குமாரதந்திரம்

மன வாக்குகளால் அறிய ஒண்ணாத மகிமையை உடைய குமாரக் கடவுளிடத்தே, வீரம், ஐஸ்வரியம், ஒளி, கல்வி, சிவஞானம் முதலிய சகல குணங்களும் உறைவிடமாக நிறைந்துள்ளன. நம்ம னோரார் பெருமை பாராட்டுந் தேவர் சமயாசாரியர் முதலியோரிடத்துள்ள சகல சற்குணங்களும் அக் குகமூர்த்தியினிடத்தினின்றும் வந்தன என்பது மலையிலக்காக சிவபெருமான் உமா தேவியாருக்குத் தெரிவித்தருளிய திருமொழியை உற்று நோக்குக. அதனை விளக்குதும்.

யத்ரயத்ர ஜகதீயஸ்மிந் தேவதீர்யங் நரர்திஷ்!
வீர்யம் ஸ்ரீரதிகாகாந்திர் வித்யா ஞானாதிசம் ப்ரியே!
தத் ஸர்வமஸ்ய கல்யாணி விபூதிரிதி நிச்சிதம்!
ஸம்ஷிப்யோரக்தா விபூதிஸ்தே புத்ரஸ்ய புவனேஸ்வரி!
நசக்யம் விஸ்தராத்வக்தும் தர் ஷகோடி சதைரபி!!

- முதல்வன் புராணம்

(பொருள்) பிரியமுள்ள கல்யாணி! புவனேசுவரி! சகத்திடை வைகுந்தேவர், மனிதர், மிருகம் முதலிய உயிர்கள்மாட்டே வீரியம் செல்வம், காந்தி, கல்வி, அறிவு என்பனவற்றுள் எத்துணை எத்துணை உள்ளனவோ அவையனைத்தும் குமாரனுடைய மகிமையே என்பது நிச்சயமென இங்ஙனம் சுருங்கச் சொன்னேன்; விரித்து விளம்பத் துணியின் நூறுகோடி வருட காலத்தும் முடிவு பெறாதே.

“சிவ ஏகோத்யேயச் சிவம்கரஸ் ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய”

என்று அதர்வசிகோபநிடதத்தில் துதிக்கப்பெற்ற சிவ பரஞ்சுடரே இங்ஙனம் தமது திருவாக்கால் வேலாயுதமேந்திய வித்தகனது பெருமையை நூறு கோடி வருடங்கள் கூறினும் முடிவு பெறாதென்று விளம்பினாரெனின் எம்மனோர் அப்பரமனது அளப்பரிய மகிமையை அளவிட்டு உரைக்கற் பாலதோ! இத்தன்மைத்தென்று எண்ணுதற்கும் இயலாதன்றோ! வேதாகமங்களும் அவன் பெருமையை எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலின்றி இளைத்து

நின்றன என்னில் வேறு யார்தான் விளம்ப வல்லார்?

“தன்னுறு மறைகளாலும்
சாற்றுதற் கரிய தன்றே”

- கந்தபுராணம்

“சுக்குக்கு மிஞ்சின வைத்தியமுமில்லை
சுப்ரமண்யத்திற்கு மிஞ்சின தெய்வமுமில்லை”

என்ற ஆன்றோர் வசனமும் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

இவைகளைப் பல்லாற்றானும் ஆராய்ந்துணர்ந்தவரும், முருகன் ஒருவனையே பாடும் ஏகதேவ வழிபாட்டிற் சிறந்தவரும், பாம்பன் என்னும் பதியில் அவதரித்தவருமாகிய ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் திருவாக்கையும் கூர்ந்து நோக்குக.

“துப்புரவு நாடுயிரே சுப்பிரமண் யத்தின்மேல்
எப்பிரம முள்ள தியம்பு”

- குமரகுருதாசர்

தரும தேவதை ஒரு பாதத்தில் நிற்கக்கூடியதும் அறம் குன்றியதுமாகிய இக்கலியுகத்திலே விசேட பிரத்யட்ச தெய்வமாக இருந்து ஒருமுறை நினைத்தாலும் அன்பர்க்கு நல்லருள் பாலிப்பதால் கலியுக வரதன் என்ற காரணப் பெயரும் உண்டாகியுள்ளது. ஆதலால், ஒருமை மேவி இறைவனை நினைக்குந் திருவுடையீர்! இக்கலியுகத்தில் எந்தையாகிய கந்தவேளை எந்த வேளையுமறவாது இருமையின்பமும் எளிதில் அடைவோமாக.

“பதினாலுல கத்தினிலுற்றுறு பத்தர்கள் ஏது நினைத்தது மெத்த அளித்தருள் இளையோ”னாகிய குமாரக் கடவுள் ஒரு தேசத்தில் மட்டும், ஒரு நாட்டில் மட்டும், ஓர் ஊரில் மட்டும், ஓர் இடத்தில் மட்டும், கண்டமாக உறைபவனல்லன்; அப்பெருமான் அகண்டமாக பார்க்குமிடம் எங்குமொரு நீக்கமற நிறைந்து விளங்குகின்றனன். அப்பரமபதி, சாத்துவிகம், இராசதம், தாமத மென்கிற முக்குணங்களுடையவனுமல்லன். ஆண், பெண், அலி என்கிற அடையாளங்களுடையவனுமல்லன். ஆக்கல், அளித்தல்,

அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களை யுடையவனுமல்லன். அவனுக்கென்று ஒரு திருநாமமுமின்று. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன். எல்லாப் பொருள்களும் அப் பெருமானையே சார்ந்திருக்கின்றன; அவன் எப்பொருளிலும் சார்ந்திருப்பவனல்லன். பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதவன். ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாதவன்.

ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலா னுரைக்கும்
பேரி லானொரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் றனக்கு
நேரி லானுயிர்க் கடவுளா யென்னுளே நின்றான்.

- கந்தபுராணம்

“பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்”

- அனுபூதி

தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறப்பன, நீர் வாழ்வன, ஊர்வன, தாவரம் என்ற எழுவகைச் சாதியும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற குலமும் அவனுக்கில்லை.

“சாதி குலமு மிலது”

- (ஓலமறை) திருப்புகழ்

ப்ரரஹ்மண்யம் குல கோத் ரேச நாமஸௌந்தர்ய ஜாதய:
ஸ்தூலதேஹ கதா ஏதேஹ யலிங்கஸ்ய நவித்யதே.

- ஆத்மபோதோபநிடதம்

பொருள்:- “பிராமணியம், குலம், கோத்திரம், பெயர், அழகு, சாதி ஆகிய இவைகள் தூலித்த உடம்பினைச் சேர்ந்தவை; அடையாளமிலா எனக்கு (பரமான்மாவுக்கு) இல்லை”

ஆகவே, தமிழ் வேதத்தாலும் வடமொழி வேதத்தாலும் மேற்போந்த கருத்து நன்கு உறுதிப்படுமாறு காண்க.

அப்பெருமானுக்கு இன்பமுமில்லை, துன்பமுமில்லை, வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவன். உயிர்களின் இதய குகை

யில் உயிர்க்குயிராய் மிளிக்கின்றனன். அங்ஙனமிருக்கிலும் உயிர்களுடைய பாவ புண்ணியங்கள் அவனை அடையா. உப்பு நீரில் உறைகின்ற மீன் உப்பேறாது இருத்தல்போல் என்றுணர்க. ஜீவர்கள் செய்கிற புண்ணிய பாவங்களைச் சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நாம் கன்மங்களை அனுபவிக்கிறோம். அவன் நம்மை அனுபவிக்கச் செய்கின்றான்.

“சரீரமாகிய விருட்சத்தில், ஜீவான்மா பரமான்மா என்கிற இரண்டு பட்சிகள் பிரியாது ஒற்றுமையாய்க் கூடி இருப்பன; அவற்றுள் ஜீவான்மா என்கிற ஒரு பட்சி கன்மமென்னுங்கனியைப் புசிக்கிறது; பரமான்மா என்கிற மற்றொரு பட்சி புசியாததாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்னும் பொருள் தரும் வேதவசனத்தையும் நுணுகியாராய்க.

“த்வாஸு பர்ணா ஸயுஜ ஸகாயா
ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ் வஜாதே
தயோ ரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்
யநச் நந் நந் யோ பிசாகஜீதி

இங்ஙனம் உருவம், குணம், குறி, செயல் முதலியவை இல்லாத தனிப்பெருந் தலைவனாயிருந்தும் உலகத்திற்கு அருள் புரிவதற்காக நம் குகப்பெருமான், உருவம், குணம், குறி, செயல் முதலியன உடையவனாக எளிதில் வந்து இன்னருள் புரிகின்றான். அப்பரம பிதாவினது கருணை என்னே! என்னே! என்னும் போதெல்லாம் உரோமஞ் சிலிர்க்கிறதே. அன்பர்கள் எந்த எந்த உருவாகத் தியானஞ் செய்கிறார்களோ? அந்த அந்த உருவாக அவன் ஒருவனே வந்து திருவருள் பாலிக்கின்றான். பளிங்கு நிறமில்லாததாயிருந்தும் தன்னை அடுத்த பொருளின் நிறத்தை அது அடைகிறதல்லவா? அதுபோலென்றறிக. சகல வடிவங்களுமவனே.

ஏந ஏநஹி ரூபேண ஸாயகஸ்ஸம் ஸ்மரேத்ததா!

தஸ்தந மயதா ம்யாதி சிந்தாமணி ரிவேஸ்வர:

- சர்வசுரோத சாரசங்கிரகம்

சாதகன் எந்த எந்த ரூபமாக நினைக்கிறானோ அந்தச் சமயம் அவனுக்கு அந்த அந்த ரூபத்தைச் சிந்தாமணியைப்போல சிவபிரானடைகிறார்.

ஆரொருவ ருள்குவா ருள்ளத் துள்ளே

அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந் தோன்றும்”

- அப்பர் தமிழ்வேதம்

இதனை, அறுமுகப் பெருமான்மீது ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் எள்ளிட இடமில்லாது நிறைந்த அசுர சேனைகளோடு சூரபன்மன் அமார்க்களம் குறுகிய ஞான்று, அப்பெருஞ் சேனையைக் கண்டு வெருவிய இந்திரன் திருமாலை நோக்கி, “திருமகள் கொழுந்! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் நிறைந்துள்ள இப்பெரும்படையுடன் பொருது வெல்ல ஊழிக்காலம் வந்தாலும் முடிவு பெறாதே? சூரபன்மன் எக்காலத்து அழிவன்? யாம் பொன்னாடு பெறுவது எக்காலம்?” என்று வினவ, திருமால் “அமரேச! குமாரமூர்த்தியினது பெருமையை நீ உணர்ந்திருந்தும் அச்சத்தால் மறந்தனை போலும். அப்பரமபதியின் அளப்பரும் பெருமையை அறையவல்லார் யாவர்? இத்துணைச் சேனைகளையும் அழிக்க பூதப்படைகளோடும் ஆயுதங்களோடும் போர் புரிய வந்திருப்பது அவ்வாண்டவனுக்கொரு திருவிளையாடலாகும், பொன்னிறத்தை உடைய பிரமனாக இருந்து அக்குமாரமூர்த்தி சிருட்டித்தொழிலை அயர்கின்றார்; நாராயணமூர்த்தி யாகிய என்னுடைய உருவத்துடனிருந்து அவரே காத்தற் றொழிலை ஆற்றுகின்றார். ஈசனுடைய உருவத்துடனிருந்து அவரே சங்காரத்தொழிலைச் செய்கின்றார். மின்னல் எப்படி எல்லாருங் காண வெளிப்படையாகத் தோற்றுகிறதோ? அப்படி அந்த ஆண்டவன் யாவருக்கும் வெளிப்படையாக இருந்து அனுக்கிரகம் புரிகின்றார். அப்படி இருந்தும் அவரது திருவுருவம் இத்தன்மைத்தென்று மறைகளாலும் வகுத்துரைப்பதற்கு அரியதாகும்” என்று விளக்கியிருப்பதை கண்டு மகிழ்க.

பொன்னுரு வமைந்த கஞ்சப் புங்கவ னாகி நல்கும்
என்னுரு வாகிக் காக்கு மீசன்போ லிறுதி செய்யும்
மின்னுரு வென்ன யார்க்கும் வெளிப்படை போலு மன்னான்
தன்னுரு மறைக ளாலுஞ் சாற்றுதற் கரிய தன்றே.

- சுந்தபுராணம்.

மனவாசகங் கடந்த மறைமுடிப் பொருளாகிய அக்குமர
நாயகன் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குக் குருமூர்த்தியாக வந்து
மெய்ஞ்ஞானத்தை அருள் புரிகின்றான். உத்தர கைலாசபதியாகிய
உமாபதிக்கும், தெட்சிண கைலாசபதியாகிய அகத்தியருக்கும்
குருவாக இருந்து குடிலையின் பொருளை உணர்த்திய குருநாதன்
அவனேயன்றோ? “கௌரி நாயகனார் குருநாயக” என்ற அமுத
வாக்கை நோக்குக. குருவென்ற திருநாமம் அவனுக்கே உரித்தாக
நிகண்டில் படிக்கப்படுவதைக் கண்டு தெளிக. சகல லோககுரு
வாகிய குமரகுருபரனே ஆதி குருபரன். அப்படியே வேதங்க
ளெல்லாம் முழங்குகின்றன.

“மறையாயிரங்களும்

குமரகுரு வெனவலிய சேட னஞ்சவந் திடுவோனே”

- (ஒருவரையும்) திருப்புகழ்

அஞ்ஞான இருள் கடியும் மெய்ஞ்ஞான பானுவாகிய
குமரகுருநாதனைக் குருவாக உன்னி அப்பெருமானைத்
தஞ்சமடையாதார் உண்மைப் பொருளை அறிவது மிகவும் அரிது
என்றார் நம் அருணகிரியார்.

“முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்

றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ”

- அனுபூதி

சதா சர்வகாலமும் முருகனை நினைந்து உருகி, “தூவிக்குல
மயில்வாகனனே! துணையேது மின்றிப் பாவியாகிய அடியேனது
மனமானது, தாவிப் படரக் கொழு கொம்பிலாத தனிக் கொடி
போல் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கிறது. ஆதலால், அம்மனமாகிய
கொடிக்குத் தேவரீரது திருவடியே கொழுகொம்பாகும். அடியே

னைத் தமது காவிக்கமலக் கழலுடன் சேர்த்துக் காத்தருள்வீர்” என்று வாய்விட்டலறி, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, குமரா சரணம் என்று கூறுவார்களுக்கு அத்திருமுருகேசனது திருவருளாகிய கவசம் வந்து அந்த அடியார்களது திருமேனியை எவ்வகை யாலும் எக் காலத்தும் ஊறு வராமற்படிக்காப்பாற்றும். அக்கவசம் பூண்டார்கள் இயமனோடு வாதிட்டுப் பகைத்துக் கொண்டாலும், இயமனுடைய பாசம், தண்டம், திரிகுலம் முதலிய ஆயுதங்கள் வரமாட்டா.

படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதத்தை உடையவனும், சங்கு சக்ராயுதத்தை உடைய திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் அறியவொண்ணாத அமலனாகிய சூலாயுதத்தை உடையோனது திருக்குமாரனும் அக்கினியைப் போன்ற சிவந்த குடிமியை உடையதும் காலே ஆயுதமாகக்கொண்டு அமராடுவதுமாகிய சேவற்கொடி உடையவனுமான கந்தப்பெருமானது அருளாய கவசம் பூண்ட அருணகிரியாரது வீரவசனங்களைக் கண்டு அஞ்சுந்தன்மையை விடுமின்கள்; விடுமின்கள்; விழித்து எழுமின்கள்; அறுமுகனாரது அருட்கவசத்தைப் பெறுமின்கள்.

வேலா யுதன்சங்கு சக்ரா யுதன்விரிஞ் சன்னிறியாச் சூலா யுதன்தந்த கந்தச் சுவாமி சுடர்க்குடுமிக் காலா யுதக்கொடி யோனரு ளாய கவசமுண்டென் பாலா யுதம்வரு மோயம னோடு பகைக்கிலுமே.

குமரா சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும் அமரா வதியிற் பெருமாள் திருமுக மாறுங்கண்ட துமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங் கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே.

- அலங்காரம்

உலகமெல்லாம் கருத்து வேறுபாடு இல்லாமல் ஒருசேர விரும்பப்படுவது “அழகு” ஒன்றையேயாம். எல்லா தேசத்தவரும், எல்லா சமயத்தவரும், எல்லா வருணத்தவரும், எல்லா மரபினரும், அழகைப் பெரிதும் அவாவுகின்றனர், கவிவாணர்கள்

கவிகளில் தொடையழகையும் நடையழகையும், சொல்லழகையும், பொருளழகையும், இன்னோரன்ன பிற அழகையும் நனிவிழைகின்றனர். அக்கவிகளின் அழகைக் கண்டு களிகூர்ந்து அட்சர லட்சம் கொடுத்த அரசர் பெருமக்களும் இருந்தனர். ஆடவர் அரிவையர்களது அழகை விரும்புகின்றனர். அங்ஙனமே மகளிர் ஆடவர்களின் அழகை அவாவுகின்றனர். நீலநிறச் சீலையில் வெண்டரளங்களைப் பதித்தாலன்ன உடுக்களால் ஒளி செய்யும் வானத்தின் அழகை வருணிக்காதார் யாவர்? தவத்திற் சிறந்த தாபதருங்கூட மலைச்சாரலில் இயற்கை வளத்தின் அழகைக்கண்டு இன்புறுகின்றனர். எவ்வளவு துன்புற்றவர்களாயிருக்கினும் நல்ல அழகுடைப்பொருளைக் கண்டவுடனே துன்பம் நீங்கப் பெற்று இன்பமயமாக இலங்குகின்றனர். நல்ல ஓர் இனிய கானத்தைக் கேட்டவுடனே என்ன அழகாகப் பாடுகின்றான் என்று விதந்தோதுகிறார்கள். இசையிலும் அழகு மிளர்கிறது. நடையிலும் அன்னத்தைப் பழிக்கா நின்ற நடையுடையாளென்று அழகைக் காண்கின்றனர். அழகிய நகரம், அழகிய சோலை, அழகிய மலை, அழகிய அருவி, அழகிய பாடல், அழகிய கடல், அழகிய வானம், அழகிய மடவரல், அழகிய குமரன், அழகிய மகவு என்று எல்லாப் பொருள்களிலும் அழகைக் காண்பதால் உலகில் அழகு தோய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அழகை விரும்பாதார் ஒருவருமில்லை. அழகில் ஈடுபடாதார் எவ்வுலகில்தான் இருக்கின்றனர்? உலகம் பண்டைக் காலத்தும் இக்காலத்தும் இனி வருங்காலத்தும், அழகையே விரும்பியது விரும்புகிறது விரும்பும், ஆகவே, அழகின் பெருமையை யாரே இத்தன்மைத்தென அளக்க வல்லார்? ஒருபொருள் அழகுடையதாயிருந்தால் எவ்வளவு பொருளையும் கொடுத்துப் பெறுகிறார்கள்; அழகுக்கு விலையில்லை. ஓவியத்தின் அழகைக் கண்டு மகிழாதார் யாவர்? நந்த வனத்தின் அழகைக்கண்டு கண் குளிராதார் யாவர்? கடலழகைக் கண்டு களிகூராதார் யாவர்? ஆதலால், அழகினால் பெரிய இன்பம் பெருகுகிறது. ஓர் அழகிய பொருளைக் கண்டவுடனே

கண் மட்டுமா மகிழுகிறது? கருத்தும் களிப்புறுகிறது; உள்ளத்தில் உவகையுற்றெடுக்கிறது; உடல் புளகம் போர்க்கிறது. இத்தகைய அழகே ஓர் உருவெடுத்தாற் போன்றவன் ஒருவன் உண்டு. அவனுக்கு மதனன் என்று பெயர். மதன் என்றால் அழகு என்று பொருள். அழகிற் சிறந்தவனானபடியால் அவனுக்கு மதனன் என்ற பெயர் வந்தது. அவனை அழகிற் சிறந்தவனென்று காவியங்களும் கருதுகின்றன.

இத்தகைய அழகிற் சிறந்த மன்மதன் ஆயிரங்கோடி ஒன்று சேர்ந்தாலும் நங்குமாரக் கடவுளது பாதத்தின் அழகுக்கு இணை வராது. மாரன் என்றால் மன்மதன்; அம்மன்மதனைத் தன் அழகினால் முருகன் குற்சிதம் (ஏளனம்) புரிபவனானபடியால் அப்பெருமானுக்குக் குமாரன் என்ற திருநாம் இலங்குகின்றது. அம்மன்மதனோ கருநிறமுடையோன்; நங்குகப்பெருமானோ செந்நிறமுடையவன்; அதனால் மன்மதனைக் கருவேள் என்றும், குகமூர்த்தியைச் செவ்வேள் என்றும் ஒதப்படுவதைக் கண்டு தெனிக. ஆனால், அழகற்ற பொருளைக் கண்டாலுங்கூட அப்பொருளின்மீதுள்ள பிரியத்தினால் அழகுடையதாகத் தோன்றும். அழகற்றவனையும் அவனுடைய நண்பன் பிரியமாக நேசிக்கிறான். பகைவன் கண்ணுக்கும் அழகு என்று ஏற்படுபவனே சிறந்த அழகன். நம் குமாரக் கடவுளை யுத்தகளத்திற்கண்ட சூரபன்மன் அப்பெருமானது பேரழகைக்கண்டு பெரிதும் உவந்து, ஆயிரங்கோடி மன்மதர்களது அழகெல்லாம் திரண்டு ஒன்று கூடினாலும் இச்செவ்வேட் பரமனது தூய திருவடியின் அழகுக்கு நிகராகாது என்றால் இவ்வநாதி மூர்த்தியினது பெரிய வடிவிற்கெல்லாம் உவமை கூற வல்லார் யாவர்? என்று விம்மிதமுற விளம்பியிருத்தலை நன்கு நோக்குக.

ஆயிர கோடி காம ரழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின வெனினுஞ் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந் தன்னிற்
றாயநல் லெழிலுக் காற்றா தென்றிடி னினைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லா முவமையார் வகுக்க வல்லார்

- கந்தபுராணம்

“அறமு நிறமு மயிலுமயிலும்

அழகுமுடைய..... பெருமானே.”

- (தரும) திருப்புகழ்

நாம் உலகிற் காண்கின்ற அழகெல்லாம் பிராகிருத அழகு; அழிகின்ற அழகு. நம் குமரநாயகனுடைய அழகோ அப்ராகிருத அழகு; என்றுமழியாத அழகு. அப்பெருமானுடைய அழகோ எத்தகைய கைதேர்ந்த சிற்பிகளும் எழுதுதற்கு முடியாததாம். ஒவியக்காரரும் காவியக்காரரும் எழுதி எழுதி இளைத்தனர். எழுதுதற்கரிய முழுமதியன்ன ஆறுமுகங்களும், அருண்மழை பொழிகின்ற பன்னிரண்டு மலர்விழிகளும், நடுவில் வயிரம் பதித்த ஒளிவீசும் செஞ்சுட்டி முதலிய திருவாபரணங்களும் இரத்தினக் குண்டலங்களணிந்துள்ள பன்னிரு செவிகளும், பன்னிரண்டு செந்தாமரைகள் மலர்ந்தாலன்ன பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும், ஒரு பவளமலைமேல் வெள்ளிய அருவி ஓடுவது போல் செவ்வானம் அனைய திருமேனியில் மிளிரும் முப்புரி நூலும், புகழ்பெற்ற ஆடைகளும், அரைஞாண் மணிகளும், பணிவார் பவவினை அகற்றும் பாதார விந்தங்களும், அப்பாத பங்கயங் களிலணிந்த தண்டை சதங்கை கிண்கிணி வீரகண்டாமணி முதலிய கலன்களும், சேர்ந்து முழுதும் அழகிய திருவுருவத்தின் பேரழகுதான் என்னே! என்னே! அகக்கண்ணால் காண்பார்க் கன்றோ அவ்வானந்தம் உதிக்கும்.

“எழுதரிய அறுமுகமு மணிநுதலும் வயிரமிடை

இட்டுச் சமைந்த செஞ்சுட்டிக் கலன்களுந் துங்கநீள்பன்
 னிருகருணை விழிமலரு மிலகுபதி னொருகுழையும்
 ரத்னக் குதம்பையும் பத்மக்கரங் களுஞ் செம்பொனூலும்
 மொழிபுகழு முடைமணியு மரைவடமு மடியிணையு
 முத்தச் சதங்கையுஞ் சித்ரர்ச்சி கண்டியுஞ் செங்கைவேலும்
 முழுதுமழ கியகுமர்”

- (விழையு) திருப்புகழ்

இத்திருவுருவை யுன்னியுன்னி உள்ளம் உவகையுறுவார்க்கு ஜெனன மரண துன்பம் உண்டாகுமோ? அக்கந்தப் பெருமானது கட்டழகைக் கண்டபின் மற்றோர் அழகைக் காணவுங் கருதுவரோ? அழகிற்கோர் எல்லை அப்பெருந்தகை ஒருவரேயாதலின் குழகன் என்ற திருநாமம் அவனுடையதாக மிளர்கிறது. குழகன் அழகுடையோன். முருகன் என்பதற்கும் பல பொருள்களில் ஒன்று அழகின் மிக்கவன் என்பதாம். இதனை நோக்கியேயன்றோ புலவர் திலகராகிய நக்கீர தேவர் “என்றும் இளையா அழகியாய்” என்று துதித்தனர்.

அப்பெருமானது மயில்வாகன சேவையைக் காணுங்கால் எத்தனை இன்பம் அரும்புகின்றது? மரகதமனைய மயிலில் ஆண்டவன் எழுந்தருளிய காலை, அம்மயிலின் மரகதமனைய மேனியும், நீலம் போன்ற கழுத்தும், செம்பொற் சாயலும், இடையிடையே நவரத்தினமிழைத்தாலன்ன பீலியிற் கண்களும் அம்மயில் தோகையை விரித்துளதால் ஓங்கார வட்டத்தைக் காட்டும் ஒளிப்பிரபையும், அதன் மத்தியில் பவளம்போல் நம் குமரன் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமிதமும், பவளமலைமேல் வசந்த காலத்து ஆறு பூர்ண சந்திரன் தோன்றினாலன்ன ஆறு திருமுகங்களும், அம்முடிகளின்மிசை ஆறு இளஞ்சூரியரைப் பதித்தாற்போன்ற நவரத்தின முடிகளும், இருமருங்கும் மரகத மலையும் செம்பொன் மலையும் அணைந்தாற்போல் நம் தாய்களாகிய வள்ளிப் பிராட்டியாரும் தேவகுஞ்சரியாரும் திகழும் தெய்வீகக் கோலத்தையும் காண்பதற்கு இக்கண்கள் இரண்டும் போதுமோ? நாலாயிரங்கண் இருந்தாலும் அப்பேரழகைக் காணுதற்கியலாதே.

மாலோன் முருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதினியில் சேலார் வயற்பொழில் செங்கோட னைச்சென்று கண்டு தொழ நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே.

ஆரிய பரம ஞானமு மழகு
மாண்மையு முடைய

பெருமானே

- (தோரண) திருப்புகழ்

நித்தியனாய், நின்மலனாய், நிஷ்களனாய், நிராமயனாய், நிராகுலனாய், நிராலம்பனாய் விளங்கும் நெடுஞ்சுடர் வடிவேலண்ணல் சகல லோகங்களுக்கும் அனுக்கிரகம் புரிவதையே தனக்கு வேலையாகக் கொண்டும், அடியவர் வினைகளை நீறுபடுத்துமாறு வேற்படையைக் கரத்திலே தாங்கிக்கொண்டும், இகலோக வாழ்வையும் பரலோக வாழ்வையும் எளிதில் நல்குவதற்காக கிரியாசக்தி இன்பரச சக்திகளாகிய இரு தேவிமாரைத் தன் இரு மருங்கிலிருத்தியும், பிரணவாகாரமாகிய செம்பொன் மயில்மீது எழுந்தருளியுள்ளனன். அவனது கருணைதான் என்னே! என்னே! எம்மனோரால் இசைக்கற்பாலதோ?

உமாபதயே பசுபதயே நமோநம;

ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்கலம்

ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் விச்வரூபாயவை நம:

ஸர்வோவை ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து

- தைத்தீயாருண்சாகை நாராயணம்

(பொருள்) - உமாபதிக்குப் பசுபதிக்கு நமஸ்காரம்: சத்திய வசனத்திற் சத்தியமாயுள்ள பரப்பிரமமும், கிருட்டிண பிங்கல நிறத்தோடு கூடிய புருடனும், ஊர்த்துவ ரேதசையுடையவனும், விகவருபமுடையவனுமான நெற்றி விழியனுக்கு நமஸ்காரம்: எல்லாம் உருத்திரனே. அத்திற உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்).

இவ்வாறு, வேதங்களிற் பன்முறை நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் என்று துதிக்கப்படுகின்ற சிவபரஞ்சுடரது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் “பிரமமாய் நின்ற சோதிப்பிழம்பதோர் மேனியாக” எம்பெருமான் வெளிப்பட்டு அரன் அரி அயன் என்ற மூவருக்கும் தேவருக்கும் அநுக்ரகம் புரிந்தனன்.

“இதீச்வரே ஹரஹரி வாரிஜாஸ நாங்கூர்ஹம்
குர்வந்தி ஸர்வநாயகே!”

பொருள்-இவ்வாறாகச் சருவநாயகனாகிய ஈசுரன், அரன்
அரி, அயன் ஆகிய இவர்களை அனுக்கிரகித்தருளினன்.

அப்பெருமானுடைய பெருமையையும் சொருபலட்சணத்
தையும், நடஸ்த லட்சணத்தையும் அறிவாலறிந்து அப்பரமபதி
யினது அருணை சரணங்களை இறைஞ்சுவாரது இடைஞ்சல்களை
அறவே நீக்கி என்றுமழியா இன்பத்தை நலகுகின்றனன்.

“அறிவா லறிந்து னிருதாளி றைஞ்சு

மடியா ரிடைஞ்சல்

களைவோனே”

- (விறன்மார) திருப்புகழ்

அக்குமாரமூர்த்தியினுடைய ஆறுமுகங்களில் ஒருமுகம் தன்
பெருமையைச் சதா கூறுகின்ற அடியாரது வினைகளைத் தீர்ப்பு
தற்கெனவே விளங்குகின்றது.

“கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே”

ஒருமுகம் அன்பர்கள் துதிக்க அவர்கட்கிணங்கி
இனிதாகத் தோன்றி மகிழ்ந்து அன்போடு வேண்டிய வரத்தைக்
கொடுக்கிறது.

“ஒருமுகம்

ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக்

காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்த தன்றே”

- திருமுருகாற்றுப்படை

“அடியவர் வினையும் அமர்கள் துயரும் அற அருளுதவும்
பெருமானே” என்றார் நம் அருணகிரிநாதரும். அதனாலன்றோ
அப்பெருமானுக்குப் “பக்தாய்ஷ்ட வரதாய நம:” “ஆஸ்ரிதேஷ்
டார்த்த வரதாய நம” என்ற மந்திரங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம்

வழிபட்ட ஓர் அடியாரது அல்லலை யகற்றி அருளிய ஒரு சரிதத்தை வரைகுதும்.

முற்காலத்தில் சிகண்டி என்னும் தேவரிஷி ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஐம்புலன்களையும் வென்றவர்; தவமே தனமாகக் கொண்ட அருந்தவமுனிவர்; எவ்வேளையும் செவ்வேளை மறவாத சிந்தையையுடையவர். அத்தவ முனிவர் தமிழ்மீது மிகுந்த ஆர்வங்கொண்டு அதனை உணரவேண்டுமென்று செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய மூர்த்தியாகிய அறுமுகக் கடவுளைத் தியானம் புரிந்து திருவேங்கட மலையில் தவஞ்செய்தனர். நாகாபரணராகிய நங்குமார்க்கடவுள் கஜவல்லி மஹாவல்லி சமேதராக மரகத மயில்மிசை தோன்றினனன். மூவரும் வணங்கும் முழுமுதற் கடவுளாம் முருகப் பெருமானைக் கண்ட சிகண்டி முனிவர் எழுந்து கண்ணீர் ததும்ப மொழிகுழற உடல் புளகமுற பணிவார் பவவினை கடையும் செம்மலர் நோன்றாட் தமலங்களின்மிசை வீழ்ந்து இருகரங்களையுங் கூப்பி வாயார வாழ்த்தி நின்றனர்.

தெய்வநாயகன் முனிவரைத் திருநோக்கம் புரிந்து, “மாதவ! நின் தவத்தின் திறத்திற்கு மகிழ்ந்தேம். நினக்கு வேண்டுவது யாது? விளம்புதி” என்றனர். அருந்தவ அடிகள் கரங்கள் இரண்டையும் சென்னிமிசை கூப்பி, “பரசிவகுருவே! தேவர் பயங்கெடுத்த தேவ தேவரே! அடியேனுக்குத் தமிழியல் யாவுஞ் செவியறிவுறுத்தித் திருவருள் பாவிக்க வேண்டும்” என்றனர். குமாரகுரு “முனிபுங்கவ! தமிழின் இயல்புகளையெல்லாம் தெளியவேண்டுமேல் நமது மாணவனாகிய அகத்தியன் தக்கிணை கைலாயமாகிய பொதியா சலத்தின்கண் வீற்றிருக்கின்றனன்; அவனிடஞ்சென்று நம் ஆணையைக் கூறிச் செந்தமிழ்மொழியின் சீரிய நலன்களையெல்லாம் ஐயந்திரிபு மயக்கமற செவ்விதிற் றெளிவாய்; அவன் நன்கு நினக்குப் புலப்படுத்துவன்; செல்லுதி” என்றருளிச் செய்து மறைந்தனர்.

சிகண்டி முனிவனார் செவ்வேட்பரமனது ஆணையைச் சென்னி மேற்றாங்கி பொதியை மலையை யண்மி தீந்தமிழ்ப் பாவலர் பெருமானாம் குறுமுனிவரை முறையே வணங்கி முத்தமிழையும் நன்குணர்ந்து, அநாகுலன் என்னுந் தெய்வப் பாண்டியனுக்குந் திலோத்தமைக்குந் தோன்றிய, சயந்தகுமாரன் இசையை உணர்த்தியருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அவன் அறிதற்காக * இசைநுணுக்கம் என்னும் நாலையியற்றித் தெளி வித்தனர். பின்னர் அகத்தியனாராணையாலும் தமது விருப்பி னாலும் சிகண்டி முனிவர் ஈழநாட்டிலுள்ள கதிரைத்தலமென்னுங் கதிர்காமத்தைத் தரிசிக்க அன்புகொண்டு புறப்பட்டார். சீடர்களும் அவ்வண்ணம் விரும்பி அவருடன் சென்றனர். குகப்பெருமா னுடைய ஆறக்கரங்களையும் இடைவிடாது மனம் நினைக்க அப்பெருமானது திருநாமங்களை நாவுகற கரங்கள் குவிய இங்ஙனம் பக்தி புரிந்துகொண்டு சீடர்குழாங்களுடன் கதிர் காமத்தை நாடிச் செல்வாராயினார்.

கதிர்காமத்திற்குச் சம்பமாகச் சென்றவுடன் அப்பெரு வனத்தில் மலைபோன்ற பெரிய யானையொன்று மதங்களைப் பொழிந்துகொண்டு செடிகொடிகளெல்லாம் துகள்பட மிதித்து வானளாவி வளர்ந்தோங்கிய மரங்களை வேருடன் பறித்து வீழ்த்தி முனிவரையும் சீடரையும் எதிர்த்துக் கொல்ல ஆரம் பித்தது.

சிகண்டிதமிழார்வத்தாற் றவம்புரிய நாகத்தான் றென்பாற் சேறி திகண்டவது முனிசூறு மெனவடைந்து தவன்சரணஞ் சிரமேற் சூடி யகண்டகலைக் கடலெல்லாந் தவாப்பருகி யிசைநுணுக்க மாற்றிக் காம நகண்டபுரி தரிசிப்பான் சீடரோடும் வரக்களிறு நணுகிற் றன்றே

- கதிர்காம மான்யியம்

சீடர்கள் நடுநடுங்கி முனிவர் பிரானடியில் வீழ்ந்து “தேவரீர் காத்தருள வேண்டும்” என்றனர். அதனை நோக்கிய முனிவர்

“மணிதரளம் வீசி அணிஅருவிசூழ மருவுகதிர்காமப் பெருமானை” மனத்தில் நினைத்து அப்பெருமானது சடக்கர மந்திரமுரைத்து அருகிலிருந்த வெற்றிலையொன்றைப் பிடுங்கித் தங்கரத்திலேந்தி, “ஒரு துரும்பினால் முன்னர் அமரர்களை யெல்லாம் வென்றது * உண்மையாயின், அவரது திருக்குமாரராம் செவ்வேட்பரமனது திருவடியைப் பற்றுக்கோடாகவுடையே னானால், இவ்விலையே வேலாயுதமாகச் சென்று அழிக்குக” என்று கூறி எறிந்தனர். உடனே, அவ்வெற்றிலை குகக்கடவுளது திருவருளால் வேற்படையாகி விரைந்து சென்று வெகுண்டு வரும் வேழத்தைக் கிழித்து அழித்தது. யானை வீழ்ந்ததும் ஆங்கிருந்து ஒரு தேவவுருவந்தோன்றிப் பெருந்தவ முனிவரை வணங்கி அடிகளே! அடியேன் ஐராவக என்னும் ஒரு கந்தருவனாயிருந்தேன். பிருகஸ்பதி பகவான் சொல்தவறி நடந்தமையாற் சாபம் பெற்று இப்புன் பிறவியை யடைந்து நெடுங்காலம் துன்புற்று வாளா அலைந்திருந்தேன். செந்திநாயகனது அடியாராகிய தேவரீர் விடுத்த வெற்றிலையானது கதிரை வேலாயுதக் கடவுளது கருணையால் படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதமாக வந்து உடம்பை உருவிச் சென்றமையால் என் சாபந்தீர்ந்து இப்பழைய தெய்வஉருவை யடைந்தேன். ஆதலாற் குமாரச்சுடவுளின் அடியார் பெருமையை அறையவல்லார் யாவர்?” எனமொழிந்து விண்வழிச் சென்றனன்.

முனிவரும் சீடரும் மிக்க வியப்புற்று பத்திரசத்திர மூர்த்தியே! பண்ணவர் பயங்கெடுத்த பரம தயாளுவே! மாணிக்க நதிக்கரசே! கதிர்காமத்தண்ணலே! என்று பரவி கதிர்காமஞ் சென்று மாணிக்க நதியில் நீராடி ஆலயத்திற்சென்று வெளியி லிருந்து பெருமானாரைத் தரிசித்து, அவர் திருவுருக்காண விரும்பி வரங்கிடப்ப, எம்பெருமானார், தமது இரகசிய வடிவைக் காட்டத் தரிசித்து, வேண்டிய வரம்பெற்றுத் தம்சீடர்களுடன் பொதிய மலையை அடைந்தனர்.

* இவ்விரதத்தைக் கேனோபநிடதத்திற்காண்க.

மதம்பிலிற்றிப் பிளிறியொரு தருமுரித்து மறிக்கமுனி
 மாட்சி யாறு
 சதஞ்செபித்து முருகடியைத் தரித்துநிலைப் பெரியானைத்
 தனித்துக் கூறி
 நிதந்தனக்கு மிலையெறிய வேலாகிக் கிழித்ததுட
 னேர்ந்த சாற்றிப்
 பதஞ்செலவீங் கிவரிலைவேற் கடவுளே வெனப்போற்றிப்
 பரிந்தார் மன்னோ

- கதிர்காம மான்யியம்

நல்லவை புரியும் மாந்தர்
 நாந்தகம் பிழைத்து வீழா
 தல்லவை புரியு மாந்தர்க்
 கத்திர மொன்றும் வாயா
 வெல்வதே குணத்தின் மிக்கார்
 வெற்றியை விடினும் வேலாம்
 இல்லையே வென்றி தீமை
 இடங்கொண்ட மனத்தி னார்க்கே

- சீவக சிந்தாமணி

சகல லோகைக நாயகராகிய குமார்க்கடவுள் “பக்தாபீஷ்ட வரத”ராக இருந்து ஆன்மகோடிகள் அனைவருக்கும் அருள் புரிகின்றார். யார் எப்பொருளைக் கேட்கினும் உடனே கேட்ட பொருளை நல்கும் தியாகசீலனாக விளங்குகின்றார். “யார் வேண்டினாலும் கேட்ட பொருளையுந் த்யாகாங்க சீலம் போற்றி” என்பது அருணகிரியாரது தமிழ்வேதம். நம் குமாரதெய்வம் மற்றைத் தெய்வங்கள் போன்று ஒருவரம். இருவரங்கொடுத்து அத்துடன் வாளா இருக்காது; கோடிவரம் வேண்டுமாயினும் முனியாது நல்கும்.

“மொழியுமடி யார்கள்கோடி குறைகருதி னாலும்வேறு
 முனியஅறி யாத தேவர் பெருமாளே”

என்ற அருமைத் திருவாக்காலுந் தெளிக. மற்றைத் தெய்வங்களிருக்குமிடத்திற் போய் பக்தர்கள் வரங்கேட்டால் கொடுக்கும். நங்குமார தெய்வமோ பக்தர்கள் கேளாமுன்னமே அவர்களிச்சையில் யாது யாது விருப்பம் உண்டாயிற்றோ உடனே அவர்களைத் தானே கூப்பிட்டு விரும்பிய அனைத்தும் வரையாது நல்கும்.

“அடியவ ரிச்சையி லெவையெவை யுற்றன
அவைதரு வித்தருளும் பெருமானே.”

இன்னும் தனது திருவடியை வேண்டுகின்ற மெய்யடியார்கள் வேண்டிய போகங்களை இன்ன காலத்தில்தான் கொடுப்பது; இன்ன காலத்தில் கொடுப்பதில்லை என்ற காலங்கருதாது வேண்டியபோதெல்லாம் கொடுக்கும் இக்குக தெய்வம். இதுவேயு மன்றி அடியார்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் வேண்டுவதற்கு அருமையான பொருள்களை இவ்வளவுதான் கொடுப்பதென்கிற வரம்பின்றி வேண்டுமளவாகக் கொடுக்கும். இப்பரம்பொருளின் ஈகையின் திறத்தை யாரே உரைக்கவல்லார்? அக்கடவுளின் திருவருளைப் பெற்று ஒப்பாரு மிக்காருமின்றி அத்தெய்வத் திருவருளாங் கடலினின்று முகந்து பவப்பிணியாங் கோடையின் வெப்பமாற சந்தத்தமிழாந் தேன்மாரி பொழிந்த அருணகிரிப் பெருமுகிலின் செவிக்கினிய சிந்தைக்கினிய திருமறையைக் காண்க.

“வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்டவெ றாதுதவு பெருமானே”
(சாந்தமில்) - திருப்புகழ்

“வேண்டு மடியர் புலவர் வேண்ட அரிய பொருளை
வேண்டு மளவி லுதவும் பெருமானே”
(கோங்கமுகை) - திருப்புகழ்

இவ்வாறு, கந்தக்கடவுள் அன்பர்கள் எந்த எந்தப் பொருளை விரும்பினும் விரும்பியவுடனே காலந்தாழ்த்தாது நல்குவதால் சிந்தாமணியையும் மேகங்களையும் காமதேனுவையும் சங்கநிதி பதுமநிதிகளையும் தேவலோகத்திலுள்ள ஐந்தருக்களையும் அவரது புயங்கள் வென்றுவிட்டன என்றார் நம் ஓசை முனிவர்.

எவைஎவை கருதி அவையவை தருகொடையான் மணி

மேகராசி சுரபிய வற்றொடு சங்ககஞ்ச பஞ்ச

சாலத்தை வென்றன

- புயவகுப்பு

இன்னும் மூவர்க்கும் தேவனாம் முருகவேள் அன்பர்களுக்கு நினைந்தவை நல்கித் திருவருள் புரிவதற்காகவே பலமலைகளிலும் பல தளிகளிலும் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ளார்.

“கதிர்காம

“மாமலை யிற்பழ நிப்பதி யிற்றனி

மாகிரி யிற்றணி கைக்கிரி யிற்பர

மாகிரி யிற்றிரை சுற்றிவ னைத்திடும் அலைவாயில்

ஏமவெ யிற்பல வெற்பினி னற்பதி

னாலுல கத்தினி லுற்றுறு பத்தர்கள்

ஏதுநி னைத்தது மெத்தஅ ளித்தரு

ளிளையோனே”

- (கோமள) திருப்புகழ்

அன்போடு வழிபடும் தொண்டர்கள் ஒருசமயம் தவறு செய்வார்களேனும் நம் அறுமுகத் தெய்வம் முனிவுறாதருளும். கருணைப் பெருங்கடலல்லவா? அப்பெருமானது ஆறுமுக மலர்களிலும் கருணைத்தேன் பொங்கி வழிகிறது.

புரிபிழை பொறுக்குஞ் சாமி”

- (புலிக்குன்) திருப்புகழ்

ஏதுபிழை செய்தாலும் ஏழையே னுக்கிரங்கித்
தீது புரியாத தெய்வமே - நீதி
தழைக்கின்ற போரூர்த் தனிமுதலே நாயேன்
பிழைக்கின்ற வாறுநீ பேசு.

- சிதம்பர சுவாமிகள்

தனிப்பெருங்கருணைத் தலைவராகும் அவ்வருட்பெருஞ்
ஜோதியாண்டவர் ஆன்மாக்கள் உள்ளம் வருந்தும்படியான கடிய
வார்த்தைகளை ஒருபோதும் உரையார். அவரது திருமொழியில்
கருணையென்னுந் தெள்ளமுதம் ஊறுகிறது. "இன் சொல் விசாகா"
என்றார் நம் அருணகிரியாரும். வன் சொல் வழங்காததோடு
அப்பரமபிதா ஒருவர் துன்புறப் பார்க்கமாட்டார்; ஒருவர்
அவமேயிறந்து போகுமாறு நினையார். மனந்தளர்ச்சியடையுமாறும்
கைவிடார். உறுகண் வந்த காலத்து அப்பெருமானது திருவருள்
வந்துதவும்.

நோவவுரை யானம்மை நோவக்கண் பார்த்திடான்
சாவ நினையான் தளரவிடான் - பாவனைய
சொல்வாய்க் குறத்தி துணைபிரியாப் போரூர
னல்வாய்ப் பரையநெஞ்சே நாடு

- சிதம்பர சுவாமிகள்

இவ்வாறு பக்தர்கள் தளர்ந்த காலத்துக் குமாரக் கடவுள்
வந்து அருள் புரிந்துளரோ? என்னின் அனந்த சரிதமுளவாம்.
அவற்றுள் ஒன்றை யறைகுதும்.

திருவாவினன்குடி யென்னும் பழநியம்பதியிலே வைசிய
குலத்திலே பிறந்த சுவண குத்தன் என்பான் சுப்பிரமணிய
பக்தியிற் சிறந்திருந்தான். அவனுக்கு அருந்ததியினுஞ் சிறந்த
மகேசை யென்றும் பத்தினி யொருத்தியிருந்தாள். அம்மாதரசி
யுடன் இல்லறமென்னும் நல்லறம் நடாத்தி வந்தான். மக்கள்
பேறின்மையால் வருந்தி, சண்முக நதிக்குக் கீழ்த்திசையிலுள்ள

பரத்துவாச ஆச்சிரமத்திலிருந்து தண்துழாயலங்கல் தாமோதர மூர்த்தியை நோக்கித் தவம்புரிந்தான். சுவணகுத்தனுடைய கடுந்தவத்திற் கிரங்கிக் காத்தற்கடவுளாங் கருமுகில் வண்ணர் கலுழன்மீசைத் தோன்றினர். சுவணகுத்தனும் அவனது மனைவியும் வாசுதேவரைக்கண்டு வணங்கி “கமலக்கண்ணா! கார்முகில் வண்ணா! அடியேங்களுக்குப் புத்திரப் பேற்றையருள வேண்டு மெ”ன்று குறையிரந்து நின்றனர். அரவணைச் செல்வர் “அன்புடையீர்! உமக்கு மகவு தோன்றும் ஊழ்இல்லை. அங்ஙனம் புத்திரர் தோன்றினும் மாண்டுபோம்” என்றனர். “எங்ஙனமாயினும் ஒரு புத்திரனை யளித்தருள்வீர்” என்று வேண்ட, திருமால் “அங்ஙனமே வரமளித்தோம்” என்று மறைந்து தமது கரத்திலுள்ள பாஞ்சசன்யமாகிய சங்கை நோக்கி, சங்கே! நீ சுவணகுத்தன் மனைவியாகிய மகேசை வயிற்றிற் பிறந்து சிலகாலமிருந்து வருவாயாக” என்றனர். அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்ட பாஞ்ச சன்யம் மகேசை வயிற்றில் குமாரனாகத் தோன்றியது. மகவைக்கண்ட தாய் தந்தையர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து தண்டபாணிக்கு அபிஷேகம் முதலியன செய்து “குழந்தை வேலப்பன்” என்று திருநாமஞ்சூட்டி வளர்த்தனர். அக்குழந்தை வளர்ந்து ஐந்தாண்டு நிறைந்ததும் தன்னோடொத்த சிறுமகாருடன் செய்குன்று களிலும் நறுமலர்ச் சோலைகளிலும் நதிகளிலும் விளையாடி வந்தான். ஒருநாள் பழநிக்குச் சமீபித்துள்ள வில்வ வனத்தின் கணுள்ள தேனுதீர்த்தத்திலே நீர்விளையாடுங் காலத்தில் பழமையாகிக் பூர்வ நினைவு தோன்ற அப்பாலகன் நீருளாழ்ந்து சங்குவடிவையெடுத்துத் திருமாவின் செங்கரத்தை அடைந்தான். குழந்தை வேலப்பன் நீருள்மூழ்கி நெடுநேரஞ்சென்றும் வெளி வராமையால் அருகிலிருந்து பார்த்திருந்தோரும் ஏனைய பாலகரும் மனமருண்டு பதைபதைத்துத் தேடியுங்காணாது சிந்தை மாழ்கித் தாய் தந்தையருக்குத் தெரிவித்தனர். அதனைக் கேட்ட சுவணகுத்தனும் மகேசையும் இடியேறுண்ட நாகம்போல் நடுநடுங்கி விரைந்தோடி தேனுதீர்த்த நீருள்மூழ்கி தேடியுங் காணப்பெறாது தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு,

“அந்தோ! மகனே! எங்கு சென்றாய்? பிள்ளை கலிநீக்கிய பெருமானே!” என்று புலம்பித் துன்பக்கடலில் மூழ்கி இனி உயிரைவிடுவதே கருமமென்று துணிவுற்றனர். அவர் துன்பங்கண்டு உற்றாரும் மற்றாரும் கண்ணீருகுத்தனர்; மண்ணும் மரமுமுகின.

சுவணகுத்தன் நீரில் மூழ்கியிறக்கவும், மகேசை நெருப்பில் மூழ்கியிறக்கவும் தீர்மானித்து, “பழநிப்பதியே! பரமகுருவே! தண்டாயுதபாணியே! நின் திருவடிக்கு அபயமென உயிர்விடத் துணியுங்கால், அன்னாரது துன்பத்தைக்கண்ட அடியவர்க் கருளும் ஆறுமுகக் கடவுள் அவர்களது அலக்கணையகற்றத் திருவுளங்கொண்டு, கடப்ப மலர்மாலையணிந்த சிகையும், இரத்தினச் சுட்டியணிந்த நெற்றியும், நவமணிபதித்த குண்டலங்களணிந்த திருச்செவிகளும், கோவைப்பழம் போன்ற செங்கனிவாயும், கருணையொழுகுந் திருக்கண்களும், முத்தனைய இளமுறுவலும் அழகு செய்ய, மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட புலிநகங்களுடன் கூடிய பஞ்சாயுதமணியும், இளந்தோள்களும், இரத்தினமிழைத்த டோதிரமணிந்த சிறுவிரல்களும், நல்லொளிபரப்ப, செம்பட்டாடையும், திருவரை ஞானும், ஏனைய திருவாபரணங்களும், திகழ்ந்தெழில் வீச, தண்டை சதங்கை கிண்கிணி முதலிய ஆபரணங்கள் ஒலிக்கும் திருவடிகள் சிவக்கத் தீர்த்தத்தினின்றும் எழுந்து வருபவர்போலச் சுவண குத்தனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் தோன்றியருளினார்.

மகனைக் கண்டவுடன் அன்னாரிருவரும் சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் போலாரவாரித்துக் கரைகடந்த களிப்புற்று ஓடித் தமது புத்திரனென்று எடுத்து மார்போடணைத்து, “குலவிளக்கே! சித்தமெலாந் தித்திக்குந் தெள்ளமுதே! எம்மையிதுகாறும் வருந்த விட்டு எங்கு சென்றாய். புத் என்னும் நரகத்தில் வீழ்ந்து யாங்கள் வருந்துவோமென்று எம்மை உய்விக்க வந்தனையோ?” என்று பித்தர்போல் பலவாறு கூறிப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். சுவண குத்தனையும் மகேசையையுந் தடுத்தாட்கொள்ள விரும்பித் தண்டாயுதபாணி குழந்தை வடிவை மறைத்து, ஆறு திருமுகங்

களும், பன்னிரு திருக்கரங்களும், நெடுஞ்சுடர் வடிவேலும், அருள்பொழியும் பதினெட்டு மலர்க்கண்களும் மயின்மிசை தோன்ற ஆகாயத்தில் தெரிசனத் தந்தனர்.

எடுத்தணைக்கு மதுபோழ்தி னிருவரையு முலகறியத் தடுத்தடிமை கொளவேண்டிச் சண்முகமாய்ப் பன்னிருகைத் தொடுத்தபடை களுங்கருணைச் சுரந்தநய னமுந்தோகை மடுத்தமயி லுந்தோன்ற நின்றனன்வா னவர்கோமான்

விண்ணவர் பூமாரி பொழிந்தனர். மண்ணவர் ஆனந்தக் கண்மாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபிகள் ஒலித்தன. சுவணகுத்த னும் அவன் மனைவியும் எம்பெருமானைக் கண்டு உடல் புளகித்து உரோமஞ் சிலிர்த்து உவகை மேலிட்டு இருகரமுகிழ்த்து வாயார வாழ்த்தி நின்றனர்.

வள்ளிமணாளன் “வழுவலன்புடையீர்! புத்திரப் பேற்றைத் திருமாலிடம் கேட்டீர். விண்டு மகவுதோன்றா தென்ன, நீவிர் பிறந்திறந்தாலும் மகவு வேண்டு மென்றீர். அதனால் அம்மகா விஷ்ணு கரத்திலுள்ள நமது பாஞ்ச சன்யம் புத்திரனாகப் பிறந்து காலம்வர, குளத்துண் மூழ்கிச் சங்காகி வைகுண்டமடைந்தது. உமது வாட்டங்கண்டு நாமே குழந்தையாய் வந்தோம்; வருந்தாதீர். காலாந்தரத்தில் நம்பக்கல் வம்மின்” என்று நல்லருள் புரிந்து மறைந்தருளினார். சுவணகுத்தனும் மகேசையும் சிலகாலம் தண்டபாணியை வழிபட்டு அவர் சரணகமலாலயத்திற் சேர்ந்தனர்.

சகல லோக நாயகனாகிய குமார்க்கடவுள் பக்தாபீஷ்ட வரதனாக விளங்கி ஆன்மகோடிகளுக்கு அருள்புரிகிறான். யார் எப்பொருளைக் கேட்கினும் உடனே கேட்ட பொருளை நல்கும் தியாகாங்க சீலனாகத் திகழ்கிறான்.

“யார் வேண்டினாலுங் கேட்டபொரு ளீயுந்
தியாகாங்க சீலம் போற்றி”

- (நாகாங்க) திருப்புகழ்

என்றனர் நம் அருணகிரியார். அப்பெருமான் அன்பர்களுக் குத்

திருவருள் புரிந்து நினைத்தவைகளை நல்குவதற்காகவே பல
மலைகளிலும் பலதளிகளிலும் எழுந்தருளியுள்ளான்.

“கதிர்காம

மாமலை யிற்பழ நிப்பதி யிற்றணி
மாகிரி யிற்றணி கைக்கிரி யிற்பர
மாகிரி யிற்றிரை சுற்றிவ னைத்திடும்

அலைவாயில்

ஏமவெ யிற்பல வெற்பினி னற்பதி
னாலுல கத்தினி லுற்றுறு பத்தர்கள்
ஏதுநி னைத்தது மெத்தஅ ளித்தருள்

இளையோனே”

- (கோமள) திருப்புகழ்

சிவ வழிபாடு செய்யப் புகுந்தோர்களும் சிவசத்தி வழிபாடு
மட்டும் புரிந்து திரும்பினரேயாமாகில், அவர்கள் சிவ
பெருமானது திருவருளை ஒருபோதும் அடையமாட்டார்கள்.
சிவசத்தி வழிபாட்டுடன் ஆனந்தமூர்த்தியாகிய குமார
மூர்த்தியையும் அவசியம் வழிபட வேண்டும். அங்ஙனம் குமார
தெய்வத்தைத் தவிர்த்துச் சிவசத்திகளை மட்டும் தெரிசித்துத்
திரும்புவோர் அருள் பெறாதொழிவதோடு தண்டனைக்கும்
உட்படுவார். என்னை? மூர்த்திகளுட் பேதமுண்டோ? சங்கரனும்
ஷண்முகனும் ஒன்றேயல்லவா?

காங்கேய கார்த்திகேயாதி நாமபி: பரமேச்வர:

நிகத்யதே முநிச்சிரேஷ்டைர் மூடா பிந்நோ தயாவிது:

(பொருள்:-காங்கேயன் கார்த்திகேயன் முதலிய திருப்
பெயர்கட்குப் பரமேசுவரன் என்பதுதான் பொருளென்பது
முனிச்சிரேட்டரது கொள்கை; மடவோர்தாம் பேதம் பேசுவர்)
எனக் கந்தபுராணந் தெரிவிக்கிறதே? “ஈசனேயவன் ஆடலால்

மதலையாயினன்காண்” என்பதும் அம்முதல்வன் புராண வாக்கியமல்லவா? அப்படி இருக்க சிவனை வழிபட்டதே முருகனை வழிபட்டது போலாகாதோ? முருகனை நீக்கிச் சிவனை மட்டும் வழிபட்டார் தண்டனை அடைவரென்பது எவ்வாறு? என்னிற்கூறுதும். சிவமும் சத்தியும் ஒன்றையாயிருப்பினும், ஆலயம் சென்றோர் சிவத்தை விட்டுச் சத்தியை மட்டும் வழிபட்டுத் திரும்பினும், சத்தியை விட்டுச் சிவத்தை மட்டும் வழிபட்டுத் திரும்பினும் திருவருளெய்தார் என்பது சரதம். அதனை நன்கு விளக்கும் வரலாறு ஒன்றை ஈண்டு காண்மின்.

துவாபரயுகத்தில் சம்புகுத்தன் மாகுத்தன் என்னும் முனிவர் இருவரும் உருத்திர கோடி மலையில் தவம் புரிந்திருந்தனர். அங்ஙனம் நெடுங்காலந் தவமிழைத்திருந்த இருவரில் முன்னோனாகிய சம்புகுத்தன் ஒருநாள் சிவம் பெரிதென்றான். பின்னோனாகிய மாகுத்தன் சக்தி பெரிதென்றான். இன்னணம் இருவர்க்குமுண்டாய வாதத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு, இருவருஞ் சில முனிவர்முன் போந்து, தமக்குற்ற வாதத்தைத் தெரிவித்து நின்றனர். அம்முனிவர்கள் “சிவத்தையுஞ் சத்தியையும் பிரித்துரைப்பது அபசாரம்” என்று அஞ்சி நின்றனர். வாதிட்டு நின்ற இருவரும் தம் கலாமடங்காமல், இனி இதற்குச் சான்று சர்வேசுவரனே என்று வேதாசலம் (திருக்கழுக்குன்றம்) எய்தி, ஆங்கு எழுந்தருளியுள்ள வேதகிரீசர் சந்நிதியில் தமது விவாதத்தை விளம்பினர். உடனே கழுக்குன்ற நாதன் பிரசன்னமாகி, “நீவிர் வீண்வாதிடுகிறீர்: சிவம் சத்தியெனப்படும் யாம் பொன்னும் ஆபரணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும், தாதான்மிய மாதலின் நீவிர் பிரித்துரைப்பது தகுதியன்று; வாதத்தை யொழிமின்” என்று அறிவுறுத்தினர். அரனாரது அறிவுரை கேட்டும் அமைதியடையாராய் முன்னோன் எப்படியும் சிவமே பெரிதென்றான். பின்னோன் எப்படியும் சத்தியே பெரிதென்றான். உடனே மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளனாம் மகாதேவன் முன்னோனை நோக்கி “நீ கழுகாகுக” என்று சபித்தனன். மலை வளர்காதலியாம் மரகதவல்லியும் பின்னோனை நோக்கி “நீயுங்

கழுகாகுக” என்றனள். அவ்விதமே இருவருங் கழுகுகளாகி, உண்ணாடுங்கி “அடியேங்கள் புரிபிழை பொறுத்தருள் வேண்டுமென்று அரனாரையும் அம்பிகையையும் வேண்ட “இவ்வுக முடிவில் நுமக்கு அருள்புரிவோம்; அதுகாறும் இம்மலையின் கண் தவம்புரிதிர்” என்று அருள்புரிந்தனர். அவ்வாறே இருவரும் கழுகுகளாக இருந்து அம்மலையில் தவம்புரிந்து நற்கதி புக்கனர். எனவே, சிவத்தையொழித்துச் சத்தியையும், சத்தியையொழித்துச் சிவத்தையும் வழிபட்டார்க்கு எவ்வாறு நன்மை பயவாதோ அவ்வாறே குமார மூர்த்தியையொழித்துச் சிவத்தியை மட்டும் வழிபட்டல் நன்மை பயவாதென உணர்மின். நன்மை பயவாதோடு துன்மையும் பயக்கும். சிவம் என்பது சத்து; சத்தி என்பது சித்து; கந்தன் என்பது ஆனந்தம்; இம்மூன்றும் ஒருபொருளே: சச்சிதானந்தம். கூர்ந்து நோக்குமின். ஆனந்தத்தை நீக்கிச் சத்தையுஞ் சித்தையும் வழிபடுவார்க்கு எங்ஙனம் ஆனந்தமுண்டாகும்? ஆயின் அவ்வாறு குமாரச்சுடவுளை நீக்கிச் சிவத்தையும் சத்தியையும் வழிபட்டுத் துன்புற்றோர் உளரோ? என்னின் மலையின் மேலிட்ட தீபம் போல் ஆதரவு உண்டு. சிவவழிபாடு செய்தற்பொருட்டுச் சிருட்டிக் கர்த்தராகிய பிரமதேவர் திருக்கயிலைமலை நண்ணினர். மிகச் சிரேட்டமான பிரபு குமாரமூர்த்தி என்பதைக் கவனியாது ஒரு குழந்தையென நினைத்து மகேச்சுரனது சந்நிதியுட் சென்று விட்டனர். ஆங்கு தேவதேவராஞ் சிவபெருமானையும் சிவகாம சௌந்தரியையும் நெடுநேரம் பக்தியுடன் ஆராதித்து விடை பெற்றுத் தனது பரிவாரமுடன் சத்தியலோகஞ் செல்ல வெளி வந்தனர். சிவசக்தியை மட்டும் நன்கு பூசித்துக் குமார தெய்வத்தைப் பூசியாது வந்த பிரமதேவர் அக்குமாரக் கடவுளால் தண்டிக் கப்பட்டுத் தனது தொழிலும் பெருமையுமிழந்து சிறைப்பட்டுப் பெரிதுந் துயருழந்தாரென்னுஞ் சரித்திரமே போதிய சான்றாம். இன்னணம் உலகெலாம் படைக்கும் பிதாமகராம் பிரமதேவரே தண்டிக்கப்பட்டாரெனின் மற்றவர்கதி என்னாகும். அன்பர்கள் சற்று உற்று நோக்குக.

எனவே, சிவாலயம் புகுந்தோர் குமார தெய்வத்தை நன்கு வழிபடவேண்டும். வழிபட்டோர்க்கு இகலோகத்தில் அழியாத செல்வத்தையும், தூயமெய்ஞ்ஞானத்தையும், பரலோகத்தில் இனிப் பிறவாத முத்திவீட்டினையும் குமார்க்கடவுள் தந்தருள்வர். இதனைச் சிவபெருமான் உமாதேவியாரை நோக்கிக்கூறிய முதல்வன்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுமுணர்க.

ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும்
பேதக மன்று னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றான்
ஏதமிற் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும்
போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்.

- கந்தபுராணம்

குகன்

தள்ளற் பாலது சாதிவி கற்பமே
எள்ளற் பாலதெய் யாமையர் செய்கையே
உள்ளற் பால துறங்குமொ ரின்புநாங்
கொள்ளற் பாலது கொள்குகன் பாதமே.

- ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

குஹா என்னும் வடசொல் குகையெனப்படும். குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாக விளங்கி மலைக்குகைகளில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ளதால் குமரக்கடவுள் குகன் என்னுந் திருநாமத்தோடு திகழ்வதாயினர். “மலைக்கு நாயக” என்ற அருணகிரியார் அமுதவாக்கும் இதனையுறுதி செய்யும்.

இதன் தத்துவார்த்தமாவது, குகையென்பது தகராகாயமென வாம். தகரமாகிய இதய புண்டரீகத்தில் சிதாகாசமாகிய வித்தையி ருத்தலின் அது தகர வித்தையென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதய புண்டரீக மத்தியில் ஞானாகாயப் பரவெளியில் இரகசியப்பொரு ளாயுள்ள முழுமுதற்கடவுளாம் முருகக்கடவுளே குகன் திருநாமத் திற்குரியவர். இதனாற்குகன், சர்வான்மாக்களின் இதய கமலங்களில் வாசஞ்செய்கின்ற பரமான்மாவாகிய அந்தரியாமியெனவாம்.

இதனை

(ஸத்யம் ஜ்ஞான மநந்தம் ப்ரஹ்ம யோவேத நிஹிதம்
குஹாயாம் பரமேவ் யோமந்!” “ஆனந்தம் ப்ரஹ்ம)

(இதன் பொருள்) ‘பிரமம் எஞ்ஞான்று மொருபடித்தாயுள்
ளது; அறிவாகவுள்ளது; முடிவில்லாதது; இருதய குகையின்
பரமாகாசத்திலுள்ள அதனை யாவனறிகின்றனன்” “பிரமம்
ஆனந்தம்” என்னுந் தைத்திரீயோபநிடதத்தில் ஆனந்தவல்லி
வசனங்களாலும்

“துரியநிலை யேகண்ட முத்தரித யாகமல

மதனில்விளை யாநின்ற அற்புதசு போதசு கயபடிகம்”

என்ற அருணகிரிநாதர் தமிழ்வேத வாக்காலுந் தெளிக.

அந்த அந்தரியாமாகிய குகன் பசுவாகிய ஆன்மாவின்
அறிவுக்கறிவாகவும், அசைவுக்கசைவாகவும் நின்றலின் பசுபதி
யெனவும், அசைத்தாட்டு நடன நடேசனெனவுமாவன். ஆறு
சமயங்களுக்குந் தலைவனாகிய நங்குகப்பெருமான் இருந்து
தனிநாடகமயரும் அரங்கு (நாடகசாலை) இத்தகராகாயமாம்.

இதய தாமரைக்குள் பிரகாசிக்கும் அகண்டாகாசமானது,
சித்து வடிவமாக எத்திரக் குறைவுமின்றி அதிசூக்கமாக இருத்த
லினால் அதனைக் கின்னங்களையும் பொன்னம்பலமென்றும்,
சிதம்பரமென்றும் ஆன்றோர்கள் மொழிவர். தஹரம் என்னும்
வடசொல்லுக்குச் சிறுமை என்பது பொருள்; ஆலயம் என்றால்
ஆன்மாக்களாகிய பசுக்கள் பதியுடன் கலத்தல் என்று பொருள்.
எனவே, ஆன்மாக்கள் தற்போதங்கெட்டுப் பதிஞானந் தலைப்
பட்டு அப்பதியுடன், கலந்து நிற்குமிடத்தினையே தகராலய
மென்று சொல்லப்படும்.

இத்தகராலயமாகிய சிற்சபையிலே குகமூர்த்தி இடையறாது
திருநடனம் புரிகின்றார். “மன்றுளாடும் சிவ சிவ ஹர ஹர தேவா
நமோநம” என்ற நம் பரமகுருமூர்த்தியாகிய அருணகிரியாரது

திருவாக்காலும், “ப்ரஹ்மததம் ருதக்ஸ” எனத்தொடங்கும் சாந்தோக்யோபநிடதத்தாலும் இதனையாய்ந்துணர்க. ஆதலால், தகராயமானது “சிற்றம்பலம்” என வழங்கப்படுகிறது.

“சிற்றம் பலமுஞ் சிவனு மருகிருக்க
வெற்றம் பலந்தேடி விட்டோமே”

என்ற திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கும் இதுபற்றியே எழுந்தது. சிற்றம்பலமென்பது சிறுமை என்பதன் ஈறாகிய மை விகுதி போய்த் தன்னொற்றிரட்டின் சொல்லேயாம். இதனோடு மேன்மையுடைய பொருட்கெலாம் விசேடன மொழியாம் “திரு” என்னும் பலபொருளொரு சொற்சேர்வுழி அது திருச் சிற்றம்பலம் எனப்படும். பிண்ட தகராலயம் சிற்றம்பலமெனப்படும் வழி அண்ட தகராலயம் ‘பேரம்பலம்’ எனப்படும். இரண்டுந் தகராலய மெனப்படுஞானு தகரமென்பது சிறுமையெனும் அதிகுக்குமத்தைக் குறித்தலின் இரண்டுந் திருச்சிற்றம்பலமாம். இவ்விரண்டினுள் ஒன்றிலே தொடங்கி ஒன்றிலே முடித்துக் கொள்க; இரண்டுமொன்றே; அது மேலுங்கீழும் வியாபித்துள தென்பதை அறிவுறுத்தும்பொருட்டே திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி முதலிய சமயாசாரிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ்மறைப் பதிகங்களில் முதற் கண்ணுங் கடைக்கண்ணும் அத்திருச்சிற்றம் பலமென்பது தீட்டப்பட்டுளது.

இத்தகைய தகராலயத்தில் என்றுமகலாத இளமைக் காரனாகிய குகக்கடவுள் அணுவினாமனுவாய்ப் பெரிதிலும் பெரிதாய்ப் பிரியாது நின்று விளையாடுகின்றான்; அவன் உடம்பினுள் நின்று அசைவதனாலன்றோ இவ்வுடம்பு தொழிற் படுகின்றது.

“அணோரணியாந் மஹதோ மஹியா நாத்மா
குஹாயாந் நிஹிதோஸ்ய ஐந்தோ:!”

- (தைத்ரீயாருணசாகை)

(பொருள்) அணுவின மணுவாய்ப் பெரிதிலும் பெரிதாயுள்ள
(பரம) ஆன்மா இச்செந்துவினது இருதய குகையிலுள்ளது.

“அணுவி லசைவாய் பவன முதலா கியபூத
படையு முடையாய் சகல வடிவாய்”

- (இருவர்) திருப்புகழ்

“பரமாத்மரூபம் குஹாசம் நிஷ்களமத்விதீயம்”

- (தைத்திரீயம்)

(பொருள்) “இருதய குகையிலுள்ளதும் நிட்களமும் அத்துவி
தீயமுமான பரமான்மரூபம்.”

கொந்து வார்குர வடியினு மடியிவர்
சிந்தை வாரிச நடுவினும் நெறிபல
கொண்ட வேதநன் முடியினு மருவிய - குருநாதா

- (கொந்துவார்) திருப்புகழ்

இவை முதலான அநேக பிரமாணங்களால் ஆன்மாக்களின்
இதய தாமரையில் எப்பொருட்கு மிறைவனாம் இளம்பூரணன்
இருந்து இன்னருள் புரிகிறானென்பது நன்கு புலனாகும். இதனை

மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்

என்ற பொதுமறையும் வலியுறுத்தும். ஆலமுண்ட அண்ணல்
அகில சக அண்ட நாயகியை நோக்கி

குஹேதி தஹரோ காலோ வேதாந்தேஷு ஹிப்ட்யதே
தந்நிஷ்டோயம் குஹ: ப்ரோக்தஸ் ஸர்வஹ்ருத் கமலாஸந:

(பொருள்) “வேதாந்தங்களிலே தஹராகாசமானது குகை
யென்று கூறப்படுமன்றோ? சகல உயிர்களின் இருதய கமலங்க
ளாகிய அக்குகைகளில் வசித்திருப்போன் நின்மலனாகவின் அவன்
குஹனெனப்படுகின்றான்”

என்று கூறிய அமுத வாக்குகளை அறிஞர் உய்த்துணர்க. இத்தகைய

வேதவேதாந்தங்களில் வெளியாகும் குறுசப்தம் எந்த மூர்த்திக்குமில்லாமற் குமாரமூர்த்திக்கேயுரிய நாமமாக விளங்கி நிற்கின்றது. சிவவென்னும் மகாமந்திரம்போல் இக்குறுவென்னும் மகாமந்திரம் சிந்திப்போர்கள் பிறவி நோயை நீக்கவல்லது. பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து கரைகாணாதுமலும் ஆன்ம கோடிகள் குகா குகா என்று கூறுவார்களேயாயின் அப்பிறவிக் கடலினின்றும் நீங்கி முத்தியென்னுங் கரை சேர்வர்.

ஆசை யிற்கை கலந்து சுமா சுமாபவ

சாக ரத்தி லமுந்தி எழா எழாதுளம்

ஆறெ முத்தை நினைந்து குகா குகாவென-வகைவராது

- (ஓலமிட்ட) திருப்புகழ்

இக்குகனை யுபாசிப்பதே தகரோபாசனையாகும்; இதனை அதர்வண வேதத்து பிரசநோப நிததம் யஜுர் வேதத்துக் கடவல்லி யுபநிடதம் சாமவேதத்து சாந்தோக்கியோபநிடதம் அருணகிரியாரது தமிழ்வேதத்தாலும் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்தறிக.

பெறுதற்கரிய மனிதப்பிறவியை எடுத்தும் பிறவியின் நோக் கத்தையுணராமல், பிறவா நெறியை நல்கும் பெருமானை நினையா மல் களியாடல்களிலும், ஏனைய வகைகளிலும் கிடைத்தற்கரிய நேரத்தை அவமே போகவிட்டு வாணானை வீணாளாகக் கழித்துக் காலச்சக்கரத்துக்காளாகிக் கலங்குகின்றோம். நம்முடைய தகரா காச புண்டரீக வீட்டில் திருநடனம் புரியும் சச்சிதானந்தமூர்த்தி யாகிய குகப்பெருமானை எஞ்ஞான்றும் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திப்போமாக. ஞாலமெங்கும் அவன் புகழேயோங்கி அறநெறி தழைத்து வளர்வதாக.

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்

மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்

கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்

குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே

- (கந்தர் அனுபூதி)

முழுமுதற் கடவுளாகிய முருகப்பெருமானை "மூவர்க்கொரு தம்பிரானே" என்றனர் நம் அருணகிரிநாதர். மூவராவோர் பிரமன் விட்டுணு உருத்திரன் என்போர். அவர்களது தொழில் களாவன: ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்பன. அன்னார் குணங்களாவன: இராஜசம், சத்துவம், தாமசமாவன. இம்மூவர்க்கும் முதல்வராகிய முருகப்பெருமானுக்கு மேற்கூறிய தொழில் குணம் முதலிய இல என்பதனைக் கீழ்வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தாற் தெளிக.

ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலா னுரைக்கும்
பேரிலானொரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரிலான் வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கோர்
நேரிலானுயிர்க் கடவுளாய் எனுளே நின்றான்.

மூவர்க்கு மேற்பட்ட ஒரு தனிப்பெருங் கடவுளை வேதத்தில் "சதுர்த்தம்" என்று சொல்லப்படுகிறது. வேத வசனங்களையும் உற்று நோக்குக.

ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவம் அத்வைதம்
சதுர்த்தம் மந்யந்தே.

• - மாண்டீக்யோபநிடதம்

பஸ்மஜாபாலம், நாரதபரிவ்ராஜகம், இன்னோரன்ன பிற உபநிடதங்களிலும் சதுர்த்த வாக்கியத்தால் அழைக்கப்படுமாறு காண்க. சதுர்த்தம் என்னில் மூவர்க்கும் மேற்பட்ட நாலாவது தனிப்பெருந் தலைவன் என்பது பொருள். எனவே, நம் அறுமுகச் சிவனார் மூவர் முதல்வராகும். சதுர்த்தம் என்னில் நாலாவது பொருள் என்பது பொருத்தமே! ஆயின் மும்மூர்த்திகளைத்தான் அச்சொல் குறிப்பிடுகின்றதா? வேறு ஒரு மூவரைக் குறிக்கின்றதா? மூன்று என்ற எண்ணில் சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்ற மன்னர்களும் உளர், இந்திரன், வாய்வு, அக்கினி என்ற முத்தேவரு முளர். ஞாயிறு, திங்கள், அக்கினி என்ற முச்சுடர்களும் உளர். எனவே, இம்மூவர்களுக்குத் தலைவர் என்ற பொருளாகாதோ?

என்ற ஐயம் நிகழும். அவ்வையம் அறியாமையால் நிகழ்ந்தது. விடை கூறுதும். சதுர்த்தம் என்பது அயன், அரி, அரன் என்ற மூவர்க்கு முதல்வன் என்பதே பொருள் என மேற்போந்த வேதவசனமே விளக்கியமைந்திருப்பதைக் கண்டு தெளிக.

"அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ராதீதம்

..... பகவந்தம் சிவம்.

- பஸ்மஜாபாலம்

சதுர்த்தம் என வேதாகமங்களில் கூறுமிடந்தோறும் சிவசபத்தாலேயே கூறப்படுகின்றன. அச்சிவத்திற்குப் பழைய வடிவு அறுமுக வடிவே. இதனை அருணகிரிநாதர் "பழைய வடிவாகிய வேலா" என்று விளக்கியிருப்பதை கூர்த்தமதியாற் குறித்துணர்க. இதுவேயுமன்றித் தேவர்கள் குராதிகளது துன்பத் திற்கஞ்சிச் சிவபரஞ்சுடரிடம்சென்று முறையிட்டஞான்று ஐம்முகத் தோடிருந்த அரனார் அறுமுகவடிவைக் கொண்டார். அவ்வறுமுக வடிவு சிவனாருக்குப் பழைய வடிவு எனக் கந்த புராணம் கூறுமாறு காண்க.

"அந்திக்கு நிகர்மெய் யண்ண லருள்புரிந் தறிஞ ராயோர்

சிந்திக்குந் தனது தொல்லைத் திருமுக மாறுங் கொண்டான்"

சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தா திரயங் களுக்குரியார் மேற்கூறிய மும்மூர்த்திகளாவார். அம்மூன்று அவத்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட தூரியமூர்த்தி அறுமுகச் சிவனாரேயாவர்.

ஜாகரிதே ப்ரம்மா ஸ்வப்நே விஷ்ணுஸ்

சுஷுப்தௌ ருத்ரஸ் தூரியமட்சரம்.

- பரப்ரம்மோபநிடதம்

"தூரிய முடிவை அடிநடு முடிவில் ஒன்றென் றிருப்பதனை"

- (அகரமுத) திருப்புகழ்

அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்ற மூன்றெழுத்துக்களில் அகாரத்திற்குப் பிரமனும், உகாரத்திற்கு விட்டுணுவும், மகாரத்திற்கு உருத்திரனும் கடவுளாவார். இம்மூன்றெழுத்துக்களுக்கும் பிறப்பிடம் ஓங்காரமாகும். அவ்வோங்காரமே முதல் மொழி; அதுவே ஒரு மொழி; அப்பிரணவ மந்திரத்திற்குத் தலைவர் முருகக் கடவுளாகும்.

“அகாரம் ப்ரஹ்மாணம்” “உகாரம் விஷ்ணு”

“மகாரம் ருத்ரம்” “ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம்”

- ந்ருசிம்மோத்தர தாபிர்யபதிடதம்

ஓமெ னப்படுங் குடிலையே ஒப்பிலா முருகன்

மாமு கத்துளொன் றாமவன் பெருமையார் வகுப்பார்.

- கந்தபுராணம்

முருகப் பெருமான் ஓங்காரப் பொருளாய் விளங்குவத னாலன்றோ, ஐம்முகச் சிவனாரை ஒருகாற் கூறும் வேதம் அறுமுகச் சிவனாரை முக்காற் கூறி ஓலமிடுகிறது.

எக்கலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கு

மீச ளென்னத்

தக்கமுதல் பரப்பிரமஞ் சதாசிவனோ மெனவேதஞ்

சாற்று மல்லான்

முக்கனல்கூழ் வேள்வியிற்குப் பிரமணிய னோமெனவு

முக்காற் கூறும்

- காஞ்சிபுராணம்

மும்மூர்த்திகளும் தமக்கு இன்னல் தோன்றிய ஞான்று தமக்குத் தலைவராம் முருகவேளைப் போற்றியே இன்ப முறுகின்றனர். முருகவேளை வழிபட்டே தத்தந் தொழிலை இடையூறின்றி இனிது செய்கின்றனர். மூவரும் பராவி வழிபடுகின்றார் என்பதனை

விரைமல ரிருந்த வேதனும்

விடவர வமளி துயின்ற மாயனும்

விமலை கொள் சடை யரனும் பராவிய

தம்பிரானே

- (உரைதரு) திருப்புகழ்

மேலும் அம்மூவர்களாகிய அயனும், அரியும், அரனும் தாம் தமது முத்தொழிலை இனிது நிகழ்த்தித் தலைவராதற் பொருட்டுத் தமக்குத் தலைவராம் குமாரமூர்த்தியை வழிபட்டு வரம் பெறுவான் தேவர்களுடன் வந்து வழிபட திருவாவினன் குடியிலே எந்தை கந்தவேள் இருத்தற்குரியன் எனவரும் அமுத வாக்கையும் காண்க.

“பலர்புகழ் மூவருந் தலைவ ராக

ஏழு ஞாலந் தன்னிற் றோன்றி

அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண

ஆவி னன்குடி அசைதலு முரியன்”

- திருமுருகாற்றுப்படை

ஆகவே, முத்தொழிலாற்றும் மூவர்களுக்கும் தலைவன் முருகனே என்னில் அத்தொழில்களைப் புரியும் ஆற்றல் அக்குக மூர்த்திக்கு உண்டோ? எனக் குமார தெய்வத்தின் பெருமையறி பாதார் ஒருசிலர் ஐயுறலாம். ஒரு தொழிற்சாலையில் மூன்று வகைத் தொழில்கள் நிகழ்கின்றன. அத்தொழில்கள் மூன்றையும் நடத்த மூவரை ஒரு தலைவன் ஏற்படுத்தினன். அம்மூன்று பணியாளரைக் கொண்டு அம்மூன்று தொழில்களையும் நடத்தும் தலைவன் அத்தொழில்களைத் தெரிந்தவனாக இருந்தால்தான் செவ்வனே தொழிற்சாலையை நடத்தித் தலைமை தாங்க முடியும். இதுவேயுமன்றி தொழில் தெரியாத தலைவனிடத்தில் தொழிலாளரும் பணிவுடன் நடக்கமாட்டார்கள். தொழிலையும் ஒழுங்காகப் புரியமாட்டார்கள். தொழில் தெரியாத தலைவனும்

அதன் நுட்பங்களையுணரானாதலின் அதனையுணர்ந்து திருத்துந் தன்மையின்றி வாளாவிருப்பன். எனவே, அத்தொழில் சீர்பெற என்றும் நடைபெறாது. தொழிலாளர் முதலாளியையும் மதிக்க மாட்டார். இது உலகிற் கண்கூடு. உலகில் மேற்கூறிய படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு என்ற முத்தொழில்களும் சிறிதும் மாறுபாடின்றிச் செம்மையாக நடைபெற்று வருவதால் அம்மூவர்க்கும் தலைவனாம் முருகவேளுக்கும் அத்தொழில்கள் நன்கு தெரியும் என்பது மலையிலக்காகத் தெளிவாகிறது. இதனை விளக்கும் புராண வரலாற்றில் அயனைச் சிறைபுரிந்த பகுதியை உய்த்துணர்க.

ஒருகால் படைத்தற்றொழிலைப் புரியும் பதுமாசனனாம் பிரமதேவன் சிவத்தை வழிபடும் பொருட்டுக் கயிலை மலைக்கு வந்தனர். சிறிது செருக்குற்றுச் செவ்வேளை வணங்காது சென்ற தால், குமாரமூர்த்தி அதுகண்டு படைக்குந் தொழிலுடைய பிரமனுக்கே செருக்கிருந்தால், அவனாற் படைக்கப்படும் ஆன்ம கோடிகளுக்கும் அச்செருக்கென்னும் தீயகுணம் உண்டாகு மல்லவா? ஆகவே, அயனுடைய தருக்கை நீக்கி உலகிற்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்றெண்ணி, அயனை விளித்துக் குடிலையின் பொருளை வினவி, அறியாது விழித்ததனால் சிறைப்படுத்தி, அத்தொழிலைத் தாமே மேற்கொண்டனர். தாம் புரியும் சிருட்டித் தொழிலுக்குத் தக்கவாறு இரட்சகத் தொழிலை விஷ்ணுவாலும், சங்காரத் தொழிலை உருத்திரராலும் செய்தற்கு இயலாமற் போகவே அத்தொழில்களையுந் தாமே ஏற்று. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் இனிது புரிந்து முத்தொழிலுக்கும் மூவருக்குந்தாமே முதல்வன் என்பதனை உணர்த்தினரன்றோ?

“படைத்தளித் தமிழ்குந்தரி மூர்த்திகள் தம்பிராந்”

- (கணத்த) திருப்புகழ்

“கருணைப் பெருமாள் முத்தொழிலுங்

காக்கும் பெருமாள்”

திருமுலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

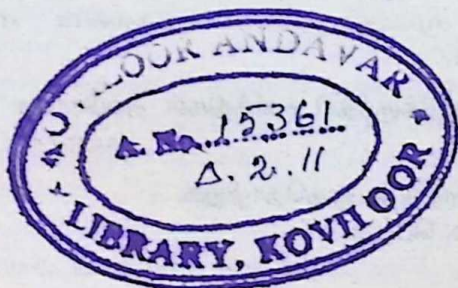
சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் எள்ளிட இடமின்றி நிறைந்த அவுணர் படையுடன் முருகவேளை செருமுகத்து எதிர்த்த காலை, தேவர் கோமான் அப்பெரும் படையைக்கண்டு அஞ்சி மலர்மகளை மார்பிடைக்கொண்ட மாயவனை யண்மி, “ஆண்டகை முருகன்மேல் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் நிறைந்த சேனைகள் வந்து சூழ்ந்தனவே, இவற்றொடு முருகவேள் அமர்புரிந்து அழித்தற்கு எத்துணைக் காலஞ் செல்லுமோ? சூரபன்மன் மடியும் நாள் என்றோ?” என்று ஐயுற்று வினவ, நாராயணர் “புருகூத! மூவர்க்கும் முதல்வர் முருகவேள் ஒருவரே! முத்தொழிலைப் புரியும் முழுமுதலும் அவரே!” என இன்னோரன்ன மேற்போந்த கருத்துக்களைக் கூறியிருத்தலையும் காண்க.

“பொன்னுரு வமைந்த கஞ்சப் புங்கவ னாகி நல்கு
மென்னுரு வாகிக் காக்கு மீசன்போ லிறுதி செய்ய
மின்னுரு வென்ன யார்க்கும் வெளிப்படை”

- கந்தபுராணம்

மூவர் முதல்வனாம் முருகவேளை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து என்றுமழியா இன்பத்தை எய்துவோமாக.

• • •

செய்து வாரியார் பதிப்பகம்